

MUSIŲ VALDOVAS

Romanas

[Ištraukos]

PIRMAS SKYRIUS

Kiaukuto garsai

Šviesiaplaukis berniukas nusiropstė nuo uolos ir ėmė skintis kelią link lagūnos. Nors jis buvo nusivilkęs megztuką ir nešėsi rankoj, tempdamas žeme, pilki jo marškiniai buvo prilipę prie kūno, o plaukai prisiklijavę prie kaktos. Šiame ilgame, į džiungles įsirėžusiame uolyne kepino kaip partyje. Jam besibraunant per vijoklius ir išvirtusius medžius, staiga šmėstelėjo rausvai gelsvas paukštis ir, klaikiai suspigęs, nėrė aukštyn; šį jo riksmą tarsi atkartėjo kažkieno šauksmas:

– Ei! Palauk truputį!

Uolino pakraštyje sujudėjo krūmokšniai, ir nuo lapų pabiro rasos lašai.

– Palauk truputėlį! – vėl pasigirdo. – Aš įstrigau.

Šviesiaplaukis berniukas stabtelėjo ir nejučiom, tarsi būtų visai ne džiunglėse, o namie, timptelėjo aukštyn kojines.

Ir tas pats balsas vėl prašneko:

– Visai neįmanoma prasibrauti pro tuos vijoklius.

Kalbėjusysis lindo atbulas iš krūmokšnių, šakelės rėžėsi per įdėvėtą jo striukę. Nuogi putlūs pakinkliai buvo subadyti ir suraižyti. Berniukas pasilenkęs atsargiai išsirankiojo dyglius ir atsigrėžė. Jis buvo žemesnis už šviesiaplaukį ir labai storas. Paėjo į priekį, atsargiai statydamas kojas, paskui pakėlė galvą ir pažvelgė pro storus akinius.

– Kur tas žmogus su megafonu?

Šviesiaplaukis berniukas papurtė galvą.

– Čia sala. Bent man taip atrodo, kad sala. O ten jūroje rifai. Ir čia, ko gero, visai nėra suaugusiųjų.

Storasis berniukas krūptelėjo išsigandęs.

– Pilotas juk buvo. Tik ne su keleiviais, o ten priekyje, kabinoje.

Šviesiaplaukis prisimerkęs žiūrėjo į rifus.

– O visi kiti vaikai? – dėstė storasis. – Tikriausiai kai kurie išsikapstė. Turėjo išsikapstyti, ar ne?

Šviesiaplaukis berniukas pamažėle pasuko prie vandens. Jis ėjo atsainiai, lyg tarp kitko, tačiau nenorėdamas parodyti per didelio abejingumo, bet storulis vis tiek bėgo įkandin.

– Negi iš tiesų nėra suaugusiųjų?

– Vargu ar yra.

Šiuos žodžius šviesiaplaukis berniukas pasakė iškilmingai; paskui jį staiga apėmė išsipildžiusių troškimų džiaugsmas, ir jis uolino viduryje vikstelėjo kojas aukštyn ir atsistojo ant galvos, šypsodamasis storuliui, dabar tartum stovinčiam irgi žemyn galva.

– Nė vieno suaugusio!

Storasis berniukas susimąstė.

– Pilotas.

Šviesiaplaukis pamažėle nuleido kojas ir atsisėdo ant garuojančios žemės.

– Jis tikriausiai nuskrido sau ir tiek, kai mus išmetė. Juk negalėjo čia nutūpti. Lėktuvu su ratais.

– Mus užpuolė!

– Jis sugrįš, pamatysi.

Storulis papurtė galvą.

– Kai leidomės žemyn, žvilgterėjau pro vieną langelį. Pamačiau lėktuvo šoną. Iš ten veržėsi liepsna.

Berniukas apžvelgė visą uolyną.

– Matai, ką korpusas padarė.

Šviesiaplaukis ištiesė ranką ir pačiupinėjo styrantį nuskelto medžio kamieną. Valandėlę jis atrodė susidomėjęs.

– Kas gi jam nutiko? Kur jis pasidėjo?

– Audra nunešė į jūrą. Tai bent buvo, kai visi tie medžiai ėmė griūti. Tikriausiai dar ir vaikai viduj sėdėjo.

Kiek patylėjęs, jis vėl prašneko:

– Kuo tu vardu?

– Ralfas.

Storasis berniukas tikėjosi, kad ir jis bus paklaustas, kuo vardu, tačiau taip ir nesulaukė pasiūlymo arčiau susipažinti; šviesiaplaukis Ralfas šyptelėjo, atsistojo ir vėl patraukė link lagūnos. Storulis nesiliko nė per pėdą.

– Tikriausiai čia ir daugiau yra mūsiškių pasklidę. Nė vieno nematei, a?

Ralfas papurtė galvą ir paspartino žingsnį, bet užkliuvo už šakos ir pargriuvo.

Storulis sustojo prie jo, sunkiai alsuodamas.

– Tetutė neleisdavo man bėgioti dėl astmos, – paaikšino.

– As... ko?

– Dėl astmos. Negaliu atgauti kvapo. Aš vienintelis mokykloje turėjau astmą, – lyg pasididžiuodamas pasakė storulis. – O akinius nešioju nuo trejų metų.

Jis nusiėmė akinius ir mirksėdamas su šypsena parodė Ralfui; paskui ėmė juos valyti į murziną striukę. Blyškus jo veidas tapo skausmingas ir susikaupęs. Nusibraukęs nuo skruostų prakaitą, jis vėl greitai užsidėjo akinius.

– Ak, tie vaisiai, – jis pažvelgė į uolyną. – Ak, tie vaisiai, – pakartojo, – gal...

Pasitaisęs akinius, berniukas kiek paėjo nuo Ralfo ir palindo po vešliu krūmu.

– Tuoį grįšiu...

Ralfas atsargiai išsinarpliojo iš brūzgų ir patyliukais pro šakas nusėlino tolyn. Netrukus už nugaros vėl pasigirdo storulio šniokštavimas. Ralfas skubėjo prie smėlio ruožo, skiriančio jį nuo lagūnos. Jis persiropštė per nulaužtą medį, ir džiuanglės liko užpakaly.

Krantas buvo apaugęs palmėmis. Jos stiepėsi, linko, šliejosi į šviesų skliautą, o aukštai aukštai, už kokio šimto pėdų, šiušeno jų žaliosios lapų plunksnos. Po palmėmis krantas buvo apžėlęs šiurkščia žole, vietomis išrausta griūvančių medžių, ir apibiręs pūvančiais kokosais, priaugęs palmių atžalų. Už jų juodavo tikrasis miškas ir dunksojo plikas uolynas. Ralfas stovėjo, atsirėmęs ranka į pilką medžio kamieną, ir prisimerkęs žiūrėjo į raibuliuojantį vandenį. Ten, už kokios mylios, į koralų rifus plakėsi baltaviršės bangos, o toliau mėlynavo atvira jūra. Netaisyklingos koralų arkos supama, rami lyg kalnų ežeras tyvuliavo lagūna – čia mėlynuojanti visais atspalviais, čia tamsiai žalia, čia violetinė. Paplūdimys, nutįsęs į kairę nuo Ralfo, tarp palmėmis apaugusios terasos ir vandens, atrodė siaura ir be galo ilga juosta, nes tik kažin kur baisia toli palmės, paplūdimys ir vanduo susiėjo į vieną tašką; ir visur tas karštis, beveik apčiuopiamas karštis.

Ralfas stryktelėjo nuo terasos. Juodi jo batai paniro giliai į smėlį, o į veidą siūbtelejo kaitra. Jis pajuto, kad slegia drabužiai, spirte nuspyrė batus ir nusiplėšė nuo kojų kojines guminiu krašteliu. Tuomet liuoktelėjo atgal ant terasos, nusivilko marškinius ir atsistojo tarp kokosų, panašių į kaukoles; nuo palmių ir miško krentantys žali šešėliai slankiojo jo kūnu. Ralfas atsisegė diržo sagtį su gyvatės galvute, nusimovė kelnes, trumpikes ir stovėjo nuogutėlis, žvelgdamas į akinantį paplūdimio smėlį ir vandenį.

Jis jau buvo perkopęs dvyliką metų ir nebe toks pilvūzas, kaip maži vaikai, bet dar ir nepasidaręs negrabus kaip paaugliai. Iš pažiūros jis galėjo tapti boksininku – buvo tvirtų ir plačių pečių, tačiau jo lūpų išlenkime ir akyse slypėjo geras švelnumas. Berniukas lengvai patapšnojo palmės kamieną ir, galiausiai patikėjęs, kad tai ne sapnas, vėl džiugiai nusijuokė ir atsistojo ant galvos. Persivertęs kūlio, vikriai nušoko žemyn į paplūdimį, atsiklaupė ir, kiek apglėbdamas rankom, surausė po krūtine smėlio krūvą. Tuomet atsisėdo ir įsmeigė blizgančias iš susijaudinimo akis į vandenį.

– Ralfai...

Storulis nusileido terasa ir atsargiai atsisėdo ant vienos pakopos – kaip ant suolo.

– Nepyk, kad taip užsibuvau. Ak, tie vaisiai...

Jis nusišluostė akinius ir tvirtai juos užsidėjo ant mažos lyg pupa nosies, ant kurios rėmeliai buvo įspaude rausvą „V“ raidę. Storulis nužiūrėjo auksinį Ralfo kūną, o paskui pažvelgė į savo drabužius. Jo ranka pakilo prie užtrauktuko per visą krūtinę.

– Mano tetutė...

Galop pasiryžęs jis džirkštelėjo užtrauktuką ir per galvą nusimovė striukę.

– Na štai.

Ralfas pažvelgė į jį iš padilbų, bet nieko nepasakė.

– Man rodos, reikės sužinoti visų vardus ir padaryti sąrašą, – tarė storulis. – Reiktų sušaukti susirinkimą.

Ralfas nepaisė jo žodžių, tad storulis aiškino toliau:

– O man vis tiek, kaip mane vadins, – nuoširdžiai pasakė jis. – Kad tik ne taip, kaip mokykloje.

Ralfas kiek susidomėjo.

– O kaipgi tave vadindavo?

Storulis dirstelėjo atgal pro petį ir, pasilenkęs prie Ralfo, sušnabždėjo:

– Ogi Kriuksiu.

Ralfas suspiegė iš juoko. Net pašoko.

– Kriuksis! Kriuksis!

– Ralfai... nereikia! – išsigandęs Kriuksis sugniaužė rankas. – Aš juk sakiau, kad nenoriu...

– Kriuksis! Kriuksis!

Ralfas pasišokėdamas nubėgo įkaitusiu paplūdimiu ir grįžo kaip naikintuvas, suskliaudęs atgal sparnus, lyg iš kulkosvaidžio apšaudydamas Kriuksį.

– Š-š-iau!

Jis smigo į smėlį prie Kriuksio kojų ir kvatojosi gulėdamas.

– Kriuksis!

Storulis nenoriai nusišiepė, patenkintas, kad nors tiek jam dėmesio parodyta.

– Jei tik kitiems nepasakysi...

Ralfas sukikeno, įdūręs nosį į smėlį. Kriuksio veidas vėl tapo skausmingas ir susikaupęs.

– Palūkėk!

Jis vėl nuskubėjo į mišką. Ralfas atsistojo ir nubidzeno į dešinę.

Čia į smėlėtą krantą nelauktai buvo įsiterpęs kitokio peizažo kvadratas; didžiulė rausvo granito plokštuma smigo tiesiai per mišką, terasą, smėlį ir lagūną, lyg koks iškilus keturių pėdų aukščio molas. Granito paviršių dengė plonas žemės sluoksnis, apaugęs šiurkščia žole ir jaunutėmis ūksmingomis palmėmis. Buvo per mažai žemės, kad jos išaugtų didelės, tad, vos pasistiebusios kokį dvidešimt pėdų, jos virsdavo iš šaknų ir nudžiūdavo – jų kamienai gulėjo susikryžiaavę, labai patogūs atsisėsti. Tebestovinčios palmės atrodė lyg žalias stogas, iš apačios nutviektas daugybės mirguliuojančių lagūnos atšvaitų. Ralfas užsikabarojo ant to granitinio molo ir iškart pajuto vėšą ir paunksnę; primerkęs vieną akį įsitikino, kad šešėliai ant jo kūno tikrai žali. Tada jis molu nusigavo iki pat jūros kranto ir stovėjo, žiūrėdamas į vandenį. Vanduo buvo permatomas iki dugno, visas švytėjo nuo žydinčių jūros žolių ir koralų. Būrys mažų blizgančių žuvyčių sklandė čia į vieną, čia į kitą pusę. Lyg palietus džiaugsmo stygą, iš Ralfo lūpų išsiveržė:

– Ajai!

O už molo slypėjo dar didesni stebuklai. Kažkokia apvaizdos galia – gal taifūnas, o gal audra, siautėjusi jiems skrendant, – sustūmė lagūnoje smėlį taip, kad paplūdimy susidarė ilgas gilus ežerėlis, galu besiremiaš į aukštą rausvo granito molą. Ralfas jau kartą buvo apsigavęs, palaikydamas giliu panašų paplūdimio ežeriuką, todėl prie šio artėjo nieko gero nesitikėdamas. Bet šioje saloje viskas pasirodė besą tikra, ir šis abejotinas ežeriukas, atsiradęs tik jūros potvynio metu, viename gale buvo gilus, net tamsiai žalias. Ralfas nuodugniai apžiūrėjo visą trisdešimties jardų ilgio ežeriuką ir pagaliau įšoko. Vanduo buvo šiltesnis už jo kūną, ir berniukas plaukiojo tarsi didžiulėj vonioj.

Iš kažkur vėl atsirado Kriuksis, atsisėdo ant uolos briaunos ir pavydžiai žiūrėjo į žalsvą Ralfo kūną.

– Na ir plauki.

– Kriuksi!

Kriuksis nusimovė batus ir puskojines, surikiavo juos gražiai ant briaunos ir įkišo kojos pirštą į vandenį.

– Karštas!

– O ką tu manei?

– Nieko nemaniau. Mano tetutė...

– Papūsk tai savo tetutei!

Ralfas niurktelejo ir plaukė po vandeniu atmerktom akim; priešais lyg kalvos atšlaitė bolavo smėlėtas krantas. Jis apsvirtė ant nugaros, užspaudęs nosį, o auksiniai spinduliai blykčiojo jam ant veido. Kriuksis pagaliau apsisprendė ir ėmė mautis kelnaites. Kaipmat jis jau stovėjo nuogas: toks baltas ir tuklus. Galupirščiais nustypčiojo smėlėtu ežeriuko krantu ir atsisėdo į vandenį iki kaklo, išdidžiai šypsodamasis Ralfui.

– Tai neplauksi?

Kriuksis papurtė galvą.

– Aš nemoku plaukti. Man neleisdavo. Mano astma...

– Papūsk tai savo astmai!

Kriuksis pakančiai išklausė Ralfo.

– Na, žinai, ir plauki!

Ralfas yrėsi atbulas palei šlaitą, panėrė burną, iššmirkštė aukštyn į orą vandens čiurkšlę. Paskui pakėlė smakrą ir pasakė:

– Aš jau būdamas penkerių mokėjau plaukti. Tėtis išmokė. Jis pirmo rango laivyno kapitonas. Kai tik gaus atostogų, tuoj pribus mūsų gelbėti. O kas tavo tėvas?

Kriuksis staiga paraudo.

– Mano tėtė miręs, – skubiai tarė jis, – o mamytė...

Berniukas nusiėmė akinius ir dairėsi, nerasdamas, kuo čia juos nuvalyti.

– Aš gyvenau su tetute. Ji turėjo saldumynų krautuvėlę. O, kiek gaudavau saldainių! Kiek tik norėdavau! O kada tavo tėtis mus išgelbės?

– Kai tik galės.

Kriuksis išlipo ant kranto ir nuogas valėsi akinius kojine, o vanduo varvėjo nuo jo. Tą kaitrų rytmetį tebuvo girdėti tik šaižus ir pratisas rifus daužančių bangų riaumojimas.

– O iš kur jis žino, kad mes čia?

Ralfas tįsojo ant vandens. Jį apėmė mieguistumas, kaip tie miražai, apgaubę lagūną ir besigalynėją su jos atšvaitais.

– Iš kur jis žino, kad mes čia?

Ogi, galvojo Ralfas, ogi... ogi...

Bangų riaumojimas nutolo.

– Aerodrome pasakys.

Kriuksis papurtė galvą, užsidėjo blizgančius akinius ir pažvelgė į Ralfą.

– Tik jau ne jie. Argi negirdėjai, ką sakė pilotas? Apie atominę bombą? Jie visi žuvo.

Ralfas tingiai išlipo iš vandens ir, stovėdamas veidu į Kriuksį, svarstė šią nepaprastą problemą.

Kriuksis šnekino toliau.

– Juk čia sala, ar ne?

– Aš buvau užsilipęs ant uolos, – lėtai atsakė Ralfas, – ir man atrodo, kad sala.

– Tenai visi žuvo, – tarė Kriuksis, – o čia sala. Niekas nežino, kad mes šičia. Nei tavo tėtė, nei niekas... – jo lūpos suvirpėjo, akiniai apsitraukė migla. – Galim čia ir iki mirties palikti.

Sulig šiais žodžiais kaitra tapo nebepakenčiamai slogi, o švytinti lagūna akinamai spigino.

– Pasiimsiu drabužius, – burbtelėjo Ralfas. – Štai ten.

Jis pustekinis pasileido per smėlį, svilinant saulei, perbėgo į kitą granitinio molo pusę ir susirinko išmėtytus drabužius. Buvo kažkaip malonu vėl užsitempti pilkus marškinius. Tada jis vėl užkopė ant granito ir atsisėdo žaliajam pavėsy ant patogaus išvirtusio medžio kamieno. Pasibrukęs po pažastimis veik visas savo drapanas, čia užsikabarojo ir Kriuksis. Jis atsargiai įsitaisė ant kito kamieno, šalia nedidelės uolos, priešais lagūną; per jį visą mirguliavo lagūnos atšvaitai. Galiausiai jis prašneko:

– Mums reikia susirasti kitus. Reikia ką nors daryti.

Ralfas nieko neatsakė. Čia koralų sala. Jis sėdi šešėly, apimtas malonių svajų, ir visai nesiklauso Kriuksio būgštavimų.

Kriuksis nenusileido.

– Kaži kiek čia mūsų yra?

Ralfas žengtelėjo į priekį ir atsistojo šalia jo.

– Nežinau.

Prasiskverbęs pro padūmavusią kaitrą, vėjelis tai šen, tai ten sušiaušė glotnų vandens paviršių. Prasigavęs iki molo, jis sujudino plunksnotas palmių viršūnes, o šioms siūruojant berniukų kūnais lyg kokie sparnuoti padarėliai šokinėjo saulės zuikučiai.

Kriuksis pakėlė akis į Ralfą. Visi šešėliai ant Ralfo veido atsišvietė aukštyn kojom: žali – aukščiau, o šviesūs lagūnos atšvaitai – žemiau. Per plaukus sliuogė saulės zuikutis.

– Reikia ką nors daryti.

Ralfas žvelgė pro šalį. Štai galiausiai tampa tikrove tai, kas tiek kartų vaizduotasi, tačiau niekada nebuvo įgyvendinta. Jis džiaugsmingai nusišypsojo, o Kriuksis, manydamas, kad toji šypsena išreiškia jam draugiškumą, irgi patenkintas nusijuokė.

– Jeigu čia iš tiesų sala...

– O kas ten?

Ralfas liovėsi šypsojęs ir parodė į lagūną. Tarp išsikerojusių vandens žolių gulėjo kažkoks gelsvas daiktas.

– Akmuo.

– Ne. Kiaukutas.

Staiga Kriuksis sukruto, vos nespringo iš susijaudinimo.

– Tikras dalykas! Kiaukutas! Esu tokį matęs! Pas draugą ant sienos. Kriaukle jį vadino. Papūsdavo jį, ir ateidavo jo mama. Tai labai brangus daiktas...

Ralfui po ranka, pasvirusi virš lagūnos, augo palmės atžala. Savo svoriu ji baigė atplėšti plonytį žemės luitą ir išgriūti. Ralfas išrovė ją ir ėmė badyti vandenį; į visas puses šmėseliavo blizgančios žuvelės. Kriuksis pasilenkė, rodė, tuoj nukris.

– Atsargiau! Sudaužysi!

– Užsičiaupk.

Ralfas pasakė tik šiaip sau. Kiaukutas, žinoma, viliojantis, gražus ir vertingas žaislas, tačiau svajingos vaizduotės sukurti reginiai dar skyrė jį nuo Kriuksio, kuris prie jų kažkaip nesiderino. Sulinkusiu palmės stiebeliu jis traukė kiaukutą per žoles. Paskui, prilaikydamas stiebelį viena ranka, kita pamažėle kėlė kiaukutą, kol šis iškilo į paviršių, visas varvantis, ir Kriuksis jį lengvai pačiupo.

Ralfas nusišypsojo ir iškėlė kiaukutą, prašydamas tylos.

– Pasiklausyk dabar. Man reikia laiko viską apgalvoti. Negaliu taip ūmai nuspręsti, ką daryti. Jeigu čia ne sala, tai mus, ko gero, netrukus išgelbės. Taigi turim ištirti, ar čia sala, ar ne. Visi likite čia krūvoj ir laukite, neišsivaikščiokit. Mes eisim trise, – daugely tik susimaišytume ir pasimestume, – taigi trise leisimės į žygį ir viską ištirsim. Eisiu aš, Džekas ir... ir... – jis nužvelgė nekantrių veidų ratą. Buvo iš ko pasirinkti. – Ir Saimonas.

Šalia Saimono sėdintieji berniukai sukikeno, ir jis atsistojo, truputį šypsodamasis. Alpulio blyškumui praėjus, šis prakaulus berniukas atrodė vikrus, jo akys gyviai žvelgė po nukarusiu lygių juodų plaukų kuokštu.

Jis linktelėjo Ralfui.

– Einu.

– Ir aš...

Džekas išsitraukė iš makšties didoką peilį ir sviedė jį į kamieną. Peilis suzvimbė įsmigęs ir nutilo.

Kriuksis sujudo:

– Aš irgi eisiu.

Ralfas atsigręžė į jį.

– Tu visai tokiam žygiui netinki.

– Vis tiek...

– Mums tavęs nereikia, – trumpai atšovė Džekas. – Užtenka ir trijų.

Kriuksio akiniai sublizgėjo.

– Aš buvau kartu su juo, kai jis rado tą kriauklę. Buvau, kol nė vieno dar nebuvo.

Nei Džekas, nei kiti nekreipė dėmesio. Visi ėmė urmu skirstytis. Ralfas, Džekas ir Saimonas nušoko nuo granito plokštumos ir patraukė smėlynu pro ežeriuką. Kriuksis ėjo bambėdamas iš paskos.

– Saimonas tegul eina viduryje, – tarė Ralfas, – tada laisvai galėsime šnekučiuotis per jo galvą.

Berniukų trejetas nužingsniavo koja į koja. Todėl Saimonas kartkartėmis turėjo pabėgėti, kad galėtų su anais sutaisyti. Netrukus Ralfas stabtelėjo ir atsigręžė į Kriuksį.

– Klausyk.

Džekas su Saimonu dėjosi nieko nepastebį. Jie žengė toliau.

– Neik su mumis.

Kriuksio akiniai vėl apsitraukė migla – šį kartą nuo pažeminimo.

– Tai ir pasakei jiems. Nors ir prašiau... – jo veidas visas liepsnojo, lūpos virpėjo. – Nors ir sakiau, kad nenoriu...

– Ką tu čia sapalioji?

– Ogi dėl pravardžiavimo. Aš juk sakiau, kad man vis tiek, kaip mane vadins, kad tik ne Kriuksiu, ir prašiau nesakyti, o tu ėmei ir viską išplepėjai...

Abu tylėjo. Įdėmiau pažvelgęs į Kriuksį Ralfas suprato, kad šis įskaudintas ir priblokštas. Jis dvejojo, kaip čia pasielgti, – atsiprašyti ar dar labiau įžeisti.

– Geriau Kriuksis negu Lašininis, – pagaliau pasako jis tiesiai, kaip pridera tikram vadui. – Na ką gi, man labai gaila, kad tu šitaip imi viską į galvą. O dabar grįžk atgal, Kriuksi, ir sužinok visų vardus. Tai tavo darbas. Iki!

Ralfas apsigrėžė ir nusivijo anuos du berniukus. Kriuksis liko bestovįs; pasipiktinimo nutvieksti jo skruostai pamažėle atvėso. Jis pasuko atgal prie granito plokštumos.

Berniukų trejetas žvaliai sau ėjo per smėlyną. Buvo atoslūgis, ir jūros žolėmis nusėtas paplūdimio ruožas atrodė kietas kaip kelias. Visą aplinkui gaubė kažkoks slėpiningas žavesys; berniukai jautė jį ir buvo laimingi. Jie ėjo, linksmi žvilgčiodami vienas į kitą, juokėsi, klegėjo ir visiškai nieko nesiklausė. Oras buvo vaikus. Ralfas tiesiog nebesitvėrė iš džiaugsmo ir, negalėdamas to niekaip kitaip išreikšti, apsvirtė kūlvirščia. Kai visi trys prisikvatojo iki valiai, Saimonas nedrąsiai paglostė Ralfui ranką, ir vėl visi prapliupo juoktis.

– Eime, – po valandėlės tarė Džekas, – juk mes žvalgai.

– Paėjėsim iki salos galo, – pasakė Ralfas, – ir apsidairysim aplinkui.

– Jeigu čia sala...

Dabar, į pavakarę, mirażai nyko. Berniukai priėjo salos galą, kuris jau buvo aiškiai matyti ir neatrodė beformis vaizduotės padarinys. Tai buvo kampuotų uolų sąvarta, o viena didžiulė uola telkšojo lagūnoje. Ten vandens paukščiai sukosi lizdus.

– Kaip liukras ant rausvo torto, – pasakė Ralfas.

– Iš čia nieko gero nepamatysi, – tarė Džekas, – nes tai ne iškyšulys, o tik nežymus vingis, o štai ten uolos jau statesnės...

Ralfas prisidengė ranka akis, ir jo žvilgsnis nuklydo dantytom uolom, kylančiom aukštyn. Šioji paplūdimio dalis buvo labiausiai priartėjusi prie kalno.

– Pamėginsim iš čia įkopti į kalną, – nusprendė Ralfas. – Man atrodo, čia bus lengviausias kelias. Ne tokios tankios džiunglės, daugiau rausvo granito. Eime.

Trys berniūkščiai ėmė ropštis aukštyn. Kažkokia nežinoma jėga kadaise išjudino ir suskaldė granitą į kubus, ir dabar jie gulėjo, suvirtę pražambiai vienas ant kito, dažniausiai su mažesniais ant viršaus. Daugiausia uolos atrodė šitaip: ant rausvo luito pražambiai riogso kitas, ant to kitas ir dar kitas, ir taip susidaro aukšta rausva kaugė, apsupta fantastiškais lianų raizginiais. Žemėje palei pat šitas stačias rausvas uolas dažniausiai vingiuoja aukštyn siauri takeliai. Berniukai ėjo jais į augmenijos pasaulį, skersom, prisiploję prie pat uolų.

– Kas pramynė šį takelį?

Džekas stabtelėjo, šluostydamasis nuo veido prakaitą. Ralfas sustojo šalimais, sunkiai alsuodamas.

– Žmonės?

Džekas papurtė galvą.

– Gyvūnai.

Ralfas įbedė žvilgsnį į tamsią medžių paunksnę. Miškas vos pastebimai virpėjo.

– Eime.

Ne tiek vargino šis status kelias, vingiuojantis palei uolas, kiek tie neperžengiami atvašynai, pro kuriuos reikėjo prasibrauti, norint patekti iš vieno takelio į kitą. Lianų šaknys ir stiebai buvo taip susiraizgę, kad berniukai turėjo lyg vijurkai landžioti pro juos. Vienintelis jų kelrodis, be rudos žemės ir protarpiais pro lapus sublyksinčios šviesos, buvo skardžio reljefas: reikėjo žiūrėti, ar prieitoji vieta, visa užnarpliota lianų virvėmis, yra aukščiau už aplenkąją, ar ne.

Vargais negalais jie kapstėsi aukštyn.

Vieną kartą, įstrigęs į tokius raizgynus, – o tai buvo bene pats sunkiausias momentas, – Ralfas atsigrėžė patenkintas į draugus, net jo akys blizgėjo.

– Tai bent šaunu!

– Stebuklas!

– Užtikrinta!

Sunku ir pasakyti, ko jie taip džiūgavo. Visi trys buvo suplukę, purvini, nusikamavę, Ralfas – visas apsidraskęs. Lianos, storumo sulig jų šlaunim, taip suaugusios, kad berniukams buvo likę tik siauri tuneliai. Ralfas šūktelėjo, ir jie visi sustoję klausėsi duslaus aido.

– Tai bent ekspedicija! – tarė Džekas. – Kertu lažybų, kad čia niekas dar nebuvo kojos įkėlęs.

– Mums reiktų nupiešti žemėlapi, – pasakė Ralfas, – tik kad popieriaus neturim.

– Galėtume išraižyti žievėje, – įsiterpė Saimonas, – o paskui kuo nors juodai nudažyti.

Ir priblandoje berniukai vėl reikšmingai susižvalgė žibančiomis akimis.

– Tai bent šaunu.

– Stebuklas.

Atsistoti ant galvos nebuvo vietos. Tad Ralfas, norėdamas išlieti jausmų perteklių, apsimetė ketinąs partrenkti Saimoną žemėn; netrukus jie visi klegėjo krūvoj, suvirtę į unksnėtą atvašyną.

Kai jie liovėsi ristic, Ralfas pirmasis prabilo:

– Reikia eiti toliau.

Kita smailėjanti rausvo granito uola dunksojo kiek atokiau nuo lianų ir medžių, tad berniukai galėjo paspartinti žingsnį įkalnėn. Takas įvingiavo į praretėjusį mišką, ir berniukai pamatė tyrančią jūrą. Proskynoje pasirodė saulė; ji bematant išdžiovino jų drabužius, permirkusius nuo prakaito, beeinant per tokį tvankų pavėsj.

Pagaliau jau atrodė, kad į viršūnę bus galima užropoti rausvu granitu ir nebereikės daugiau brautis pro tamsius brūzgynus. Berniukai pasuko per tarpeklius ir uolas, nužertas aštriomis nuolaužomis.

– Žiūrėkit! Žiūrėkit!

Šiame salos gale aukštai kyšojo rausvųjų granitinių kaugių viršūnės it kokie kaminai. Tas luitas, į kurį buvo atsirėmęs Džekas, jiems stumtelėjus sugirgždėjo.

– Eikšėkit!

Tačiau šis „eikšėkit“ ne į viršų kvietė. Viršūnę jie šturmuos vėliau, kai visi trys susidoros su šia pagunda. Uolienos gabalas buvo maždaug automobilio dydžio.

– Opa!

Įsiūbuos pirmyn ir atgal – ritmingai.

– Opa!

Kaskart vis greičiau, greičiau, stipriau įsiūbuos ir nustums... stipriau... stipriau...

– Opa!

Didžiulė uola susverdėjo, pakibo ant briaunos, lyg dvejojama, paskui perskrodė orą, atsitrenkusi apsivertė ir pasišokėdama nudardėjo žemyn net zvimbdama, kol galiausiai žnektelėjo žemėn,

palikdama didžiulę duobę žaliame miško kilime. Nuskrido aidas, suplasnojo paukščiai, pakilo balkšvai rausvos dulkės, žemumoje sudrebėjo visas miškas, lyg kokiai siautėjančiai pabaisai praūžus – ir vėl viskas saloje nutilo.

– Na ir šaunu!

– Kaip bomba!

– Bum – bum – bum!

Keletą minučių jie negalėjo atsidžiaugti tokiu savo laimėjimu. Bet pagaliau vėl išsiruošė tolyn.

Kopti į viršų dabar buvo lengva. Kai jie paėjo dar galą, Ralfas sustojo.

– O jergutėliau!

Jie stovėjo prie pusapvalio duburio kalno šlaite. Duburys mėlynavo, pilnas priaugęs kalnų gėlių; nebetilpdamos tos gėlės buvo tarsi išsiliejusios per duburio kraštus ir įsipynusios į miško kilimą. Ore buvo net tiršta peteliškių: jos čia kilo, pleveno, čia vėl leidosi.

Anapus duburio gunksojo kampuota kalno viršūnė, ir netrukus berniukai jau buvo ten.

Jau prieš tai jie manė, kad čia sala; ropšdamiesi per rausvas uolas, kur abipus buvo jūra ir beribis krištolinis dangus, jie instinktyviai jautė, kad iš visų pusių tyvuliuoja vanduo. Tačiau jiems kažkaip norėjosi susilaikyti nuo galutinio sprendimo, kol pasieks viršūnę ir pamatys, kad aplinkui ligi pat horizonto tikrai jūra.

Ralfas atsigrėžė į draugus:

– Čia viskas mūsų.

Sala buvo šiek tiek panaši į laivą: šitas jos galas, kur smailios uolos už berniukų nugaros stačiai leidosi į jūrą, buvo kupročiausias. Iš abiejų pusių – uolos, pakriūtės, medžių viršūnės ir statūs skardžiai, priekyje, į laivo galą, skardžiai slėsnesni, apaugę medžiais, kur ne kur raudonuoja uoliena; galiausiai tamsiai žalių džiunglių žemuma, besibaigianti smailėjančiu rausvo granito iškyšuliu. Kur sala siekė vandenį, buvo tarsi kita sala; tenai, nelyginant kokia tvirtovė, stūksojo uola, ir tas vienišas rausvas bastionas drąsiai žvelgė į berniukus pro žalumą.

Berniukai viską atidžiai apžiūrėjo, paskui jų akys nukrypo į jūrą. Jie stovėjo aukštai, buvo jau gerokai po pusiaudienio, tačiau mirażai nė trupučio neblankino reginio ryškumo.

– Antai rifai. Koralų rifai. Paveikslėliuose esu tokių matęs. Rifai juosė didesnę salos pusę; jie buvo nusitęsę į jūrą gal

kokią mylią, lygiagrečiai su paplūdimiu, kurį berniukai vadino savuoju. Koralai raizgliojosi jūroje: atrodė, tarsi koks milžinas būtų bandęs kreida ant vandens išvedžioti salos kontūrus, bet pavargo ir nebaigė. Vanduo šiapus rifų buvo melsvai žalsvas, uolos ir jūros žolės atrodė tarsi akvariume; už rifų jis buvo įprastai mėlynas. Jūra tvino, nuo rifų driekėsi putų skaros, ir akimirką berniukams atrodė, kad šis jų laivas juda atbulas. Džekas parodė žemyn.

– Štai ten mes nutūpėm.

Anapus pakriūčių ir smailių uolų vienoje vietoje tarp medžių žiojėjo lyg iškirsta proskyna; medžiai nubrazduoti, o toliau didžiulė brydė, už kurios – tik siauras palmių ruožas, skiriantis uolyną nuo jūros. Dar toliau, irgi įsirėžusi į lagūną, rausvavo toji granito plokštuma, kur lyg vabaliukai šmižinėjo vaikai.

Nuo plikos uolos viršūnės, kur jie stovėjo, Ralfas paskubom apmetė akimis tarpekį, vingiuojantį žemyn gėlėtomis kalno pakriūtėmis iki pat uolyno pradžios.

– Šit kur trumpiausias kelias atgal.

Berniukų akys blizgėjo, lūpos buvo praviros, jie nesitvėrė džiaugsmu, mėgaudamiesi teise viską valdyti. Jie buvo laimingi – buvo draugai.

– Nematyti nei kaminų dūmų, nei valčių, – samprotavo Ralfas. – Vėliau įsitikinsim, tačiau man atrodo, kad čia negyvenama sala.

– Ieškosim maisto, – sušuko Džekas. – Medžiosim. Prisigaudysim visko... kol mus suras.

Saimonas švytinčiu veidu žiūrėjo į juos, netardamas nė žodžio, tik linksėjo galva, kad net juodi jo plaukai kresčiojo. Ralfas pažvelgė į kitą pusę, kur rifų nebuvo.

– Čia stačiau, – tarė Džekas.

Ralfas sudėjo rankas.

– O štai ten tas gojelis... tarsi jaugęs į patį kalną.

Visos kalno pakriūtės buvo apaugusios medžiais – medžiais ir gėlėmis. Miškas dabar susiūravo, suūžė, sulingavo. Čia pat augančios kalnų gėlės suvirpėjo, ir į veidus berniukams pūstelėjo vėsus vėjo gūsis.

Ralfas plačiai išskėtė rankas.

– Viskas mūsų!

Jie kvatojo, vartaliojosi ir šūkavo iš džiaugsmo.

– Aš noriu valgyti...

Kai tik Saimonas užsiminė apie valgį, Ralfas su Džeku taip pat pasijuto išalkę.

– Einam, – tarė Ralfas. – Jau sužinojom, ko norėjom.

Jie nusikabarojo nuo uolos, klestelėjo tiesiai į gėles ir atsikėlę patraukė tolyn pro medžius. Kiek paėję, stabtelėjo ir ėmė smalsiai dairytis į aplink augančius krūmus.

Saimonas pirmasis prašneko:

– Lyg žvakės. Žvakių krūmai. Ir pumpurai lyg žvakės.

Tai buvo amžinai žaliuojantys krūmai, tamsūs ir kvapnūs, o juos aplipę pumpurai – žalsvos vaškinės spalvos, susiskleidę dienos šviesoje. Džekas šmykstelėjo vieną peiliu, ir aplink pasklido skanus kvapas.

– Žvakės.

– Bet jų neuždegtum, – tarė Ralfas. – Tik atrodo kaip žvakės.

– Žalios žvakės, – paniekinamai įsiterpė Džekas, – negi jas valgysi? Einam.

Jie jauėjo mišku link tankumyno, sunkiai vilkdami kojas, tik staiga išgirdo kažkokį triukšmą – kažkas žvygčiojo, kažkas tarsi kaukšėjo taku. Jiems besibraunant į tankmę, tas žvygčiojimas kaskart vis garsėjo ir pagaliau net ausis užspengė lyg patrakęs. Jie pamatė šerniuką, įsipynusį į lianas: beprotiškai persigandęs, jis blaškėsi liaunų šakelių raizginy. Ir be paliovos žviegė plonu, spigiu balsu. Berniukai kaipmat visi trys prišoko prie jo. Džekas vėl teatrališku mostu išsitraukė peilį ir iškėlė ranką. Stoją tyla. Bet šerniukas tuoj vėl sužvigo, ėmė virpėti lianos, o peilio ašmenys žvilgėjo sustingusioje kaulėtoje rankoje. Per tą trumpą tylos akimirksnį berniukai spėjo suvokti, koks baisingas būtų tasai smūgis peiliu. Staiga šerniukas išsikapstė iš lianų ir smuko galvotrūkčiais į krūmus. Berniukai liko bespoksą vienas į kitą ir į tą siaubo vietą. Strazdanotas Džeko veidas buvo baltutėlis. Susizgribęs, kad tebelaiiko aukštai iškeltą peilį, jis nuleido ranką ir įsikišo jį į makštį. Susigėdę berniukai nusijuokė ir vėl pasuko į taką.

– Aš taikiausi, – aiškino Džekas. – Žiūrėjau, kur geriau smeigti.

– Kiaulę duria, – pataisė įsikarščiaęs Ralfas. – Visada sako, kad kiaulę nudūrė...

– Šerniui reikia perpjauti gerklę ir nuleisti kraują, – paaiškino Džekas, – kitaip mėsos negalima valgyti.

– Tai kodėl tu ne...

Jie puikiausiai suprato, kodėl jis to nepadarė: pernelyg baisu matyti peilį smingant į gyvą kūną, regėti bėgantį kraują.

– Aš jau norėjau, – tarė Džekas. Jisėjo prieky, todėl nebuvo matyti jo veido. – Aš taikiausi. Kitą kartą tai...

Jis griebė iš makšties peilį ir atsivėdėjęs smeigė į medžio kamieną. Kitą kartą nebus jokio

pasigailėjimo. Atsigręžęs nužvelgė draugus grėsmingu žvilgsniu, ar neims kuris prieštarauti. Tuomet visi trys išniro į saulę ir leidosi uolynu žemyn link granito plokštumos pas draugus; pakeliui jie gerą valandą skynė vaisius ir godžiai juos rijo.

ANTRAS SKYRIUS

Laužas kalno viršūnėje

Kai Ralfas liovėsi pūsti kiaukutą, granito plokštumoje jau buvo prigužėję vaikų. Šis susirinkimas skyrėsi nuo rytmetinio. Popiečio saulės spinduliai krito įstrižai jau iš kitos plokštumos pusės, ir daugelis vaikų, per vėlai pajutę perštint odą, apsivilko. Choristai dabar buvo gerokai išsisklaidę ir be mantijų.

Ralfas sėdėjo ant išvirtusio medžio kamieno, kairiu šonu pasisukęs į saulę. Jo dešinėje daugiausia buvo choristai, o kairėje – didesni berniukai, nepažinę vieni kitų prieš evakuaciją; prieky ant žolės tupėjo mažieji.

Visi tylėjo. Pakėlęs gelsvai rausvą kiaukutą, Ralfas pasidėjo jį ant kelių; pūstelėjęs netikėtas vėjo gūsis nužėrė plokštumą saulės blyksniais. Ralfas nežinojo, ar jam atsistoti, ar kalbėti sėdint. Jis žvilgtelėjo papildomai į kairę, ežerėlio link. Netoliese sėdėjo Kriuksis, tačiau visai nenorėjo jam padėti.

Ralfas atsikrenkštė.

– Paklauskite.

Staiga jis pamatė, kad gali visai sklandžiai kalbėti ir dėstyti tai, ką nori. Brūkštelėjęs ranka per savo šviesius plaukus, kalbėjo:

– Esame saloje. Mes buvome užkopę į kalno viršūnę ir įsitikinom, kad iš visų pusių vanduo. Nei namų, nei kaminų dūmų, nei pėdų, nei valčių, nei žmonių. Esame negyvenamoj saloj, ir, be mūsų, čia nėra nė gyvos dvasios.

Tada įsiterpė Džekas:

– Bet kariaunos vis tiek reikia... medžioklei. Šernams medžioti.

– Taip. Saloje yra šernų.

Visi trys berniukai suskato kalbėti, stengdamiesi kuo įspūdingiau papasakoti, kaip tas rausvas padaras kapstėsi, įstrigęs į lianas.

– Pamatėme...

– Žviegiantį...

– Išsprūdo...

. – Nespėjus man nudobti... bet... jau kitą kartą!

Džekas kirto peiliu į palmės kamieną ir iššaukiamai visus nužvelgė.

Susirinkimas vėl grįžo į vėžes.

– Tad matote, – tarė Ralfas, – mums reikia medžioklių, kas pasirūpintų mėsa. Ir dar vienas dalykas.

Jis kilstelėjo nuo kelių kiaukutą ir peržvelgė saulės nuplikintus berniukų veidus.

– Suaugusių čia tai nėra. Reikės patiems savimi pasirūpinti. Susirinkimas suūžė ir vėl nutilo.

– Ir dar viena. Negalima visiems iš karto kalbėti. Kas nori ką pasakyti, tegu pakelia ranką – kaip mokykloje.

Jis laikė iškėlęs kriauklę prie veido, apžiūrinėdamas jos žiočių krašteliu.

– Tuomet aš jam paduosiu šitą kriauklę.

- Kriauklę?
- Taip, šį kiaukutą. Duosiu ją tam, kas po manęs norės kalbėti. Ir kalbėdamas jis ją laikys.
- Bet...
- Klausyk...
- Ir jo niekas negalės pertraukti, nebent aš.

Džekas pašoko.

- Sugalvosim taisykles! – šaukė susijaudinęs. – Daugybę taisyklių! Jei kuris nors jas sulaužys, tai...
- O-hoo!
- Gerai!
- Tai klius!
- Gaus!

Ralfas pajuto, kad kažkas paėmė kiaukutą jam nuo kelių. Šį gelsvą gražuolį dabar laikė Kriuksis, ir šūkalojimais aptilo. Džekas, kuris dar nebuvo atsisėdęs, pažvelgė dvejojdamas į Ralfą, o šis šypsojosi sau ir tapšnojo per medžio kamieną. Džekas atsisėdo. Kriuksis nusiėmė akinius ir, valydamas juos į marškinius, žiūrėjo į susirinkusiuosius mirkčiodamas.

- Jūs kliudot Ralfui. Neleidžiat jam pasakyti paties svarbiausio.

Kriuksis reikšmingai nutilo.

- O kas žino, kad mes čia? A?
- Ogi oro uoste žino.
- Tasai vyriškis, kuris turėjo kažkokį daiktą lyg trimitą...
- Mano tėtė.

Kriuksis užsidėjo akinius.

– Niekas nežino, kur mes, – kalbėjo jis toliau. Jis buvo dar labiau išblyškęs, ir jam trūko oro. – Gal jie ir žinojo, kur mes skrendame, o gal ir ne. Tačiau kur esame dabar, jie nežino, nes mes taip ir nenuskridome tenai.

Jis pažiūrėjo į visus, žioptelėjo, paskui susvirduliavo ir atsisėdo. Ralfas paėmė jam iš rankų kiaukutą.

– Aš kaip tik ir norėjau jums tą pasakyti, – tarė Ralfas, – kai jūs visi ėmėt... – jis pažvelgė į susikaupusius berniukų veidus. – Pašautas lėktuvas krito žemyn liepsnodamas. Niekas nežino, kur mes. Gal ir ilgai čia teks išbūti.

Stojo tokia tyła, kad buvo girdėti Kriuksio šnopavimas. Pakrypusi saulė nuauksino pusę plokštumos. Vėjeliai, kurį laiką sūkuriavę ant lagūnos, lyg kačiukai, gaudydami savo uodegas, nubėgo per plokštumą į mišką. Ralfas nusibraukė nuo kaktos šviesių plaukų kuokštą.

- Taigi gali tekti ir ilgai čia išbūti.

Niekas neištarė nė žodžio. Staiga Ralfas šyptelėjo.

– Bet čia gera sala. Mes – Džekas, Saimonas ir aš – buvome užkopę į kalną. Tai pasakiška sala. Yra ir maisto, ir vandens, ir...

- Uolų...
- Mėlynų gėlių...

Kiek atsitokėjęs Kriuksis parodė į Ralfo rankose esančią kriauklę, ir Džekas su Saimonu nutilo. Ralfas toliau kalbėjo:

- Kol sulauksim išgelbėtojų, galime sau smagiai pagyventi saloje.

Jis plačiai išskėtė rankas.

- Visai kaip knygoj...
- Tučtuojau kilo erzelis.
- Lobių sala...

– Kregždžių ir amazonių...

– Koralų sala...

Ralfas mostelėjo kiauukutu.

– Čia mūsų sala. Puiki sala. Kol suaugusieji atvyks mūsų pasiimti, pagyvensim.

Džekas ištiesė ranką į kiauukutą.

– Čia yra šernų, – tarė jis. – Turim ko valgyti, turim kur maudytis – štai anam upeliūkšty... visko turim. Negi nė vienas nieko čia dar neaptikot?

Jis atidavė kiauukutą Ralfui ir atsisėdo. Matyt, tikrai niekas nieko nebuvo aptikęs.

Anapus viršūnės kalno šlaitas buvo apaugęs mišku. Ralfas vėl laip sudėjo rankas, kaip anąkart.

– Apačioje galėtume rasti malkų iki valiai. Džekas linktelėjo galva ir stovėjo, pešiodamas apatinę lupą. Už kokio šimto pėdų į apačią statesniajame kalno šlaite visas miško plotas galėjo tikti kurui. Nuo drėgmės ir šilumos medžiai sparčiai stiebėsi aukštyn, tačiau per menkas žemės sluoksnis neleido jiems visu ūgiu išsitiesti, ir jie be laiko virto iš šaknų ir dūlėjo, apraizgyti lianomis, o naujos atvašos vėl skverbėsi pro juos aukštyn.

Džekas atsigręžė į choristus, kurie stovėjo jau pasiruošę, luodas kepures jie buvo užsismaukę ant ausies – lyg beretes. – Laužą krausim mes. Einam.

Susiradę patogiausią taką, jie nusigavo žemyn ir ėmė rink-ti sausmedžius. Mažyliai, kurie buvo ką tik užsiropštę ant viršūnės, irgi nusliugė žemyn, ir visi, išskyrus Kriuksį, kaip išmanydami triūsė. Dauguma medžių buvo taip sutrūniję, kad, vos timptelėjus, biro į šipulius ir iš jų pylėsi kirvarpos bei trūnys; tačiau kai kuriuos pavykdavo išvilkti sveikus. Dvynukai – Semas ir Erikas – pirmieji užtiko gerą rąstą, tačiau neįstengė nė iš vietos pajudinti, kol Ralfas, Džekas, Saimonas, Rodžeris ir Moris prisitaikė, kaip į jį įsitverti. Ir jie sprindis po sprindžio tempė tą keistą milžiną aukštyn, kol šiaip taip užritino ant pat viršaus. Kiekvienas berniukų būrys tempė, kiek pajėgdami, ir krūva augo. Grįžtant antrą kartą, Ralfas pasijuto betempias rąstigalį vienudu su Džeku, ir jie nusišypsojo, nešdami bendrą naštą. Pučiant gaiviam vėjeliui, aidint šūksmams, vakarėjančios saulės spindulių nutviekstoj viršukalnėj jie vėl pajuto tą slėpiningą žavesį, juos vėl tarsi kerai užplūdo toji keista ir nematoma draugiškumo, svajonių ir džiaugsmo banga.

– Lyg ir sunkoka.

Džekas irgi šyptelėjo.

– Mums dviem – niekis.

Svirduliuodami jie iš visų jėgų užtempė naštą į kalno viršūnę. Abu kartu suskaičiavo: „Viens! Du! Trys!“ ir žnektelėjo rąstigalį ant didžiulės krūvos. Tuomet nuėjo atgal, juokdamiesi ir taip laimingi, kad Ralfas neiškentęs net persivertė kūlio. Apačioje berniukai vis dar plušėjo, tačiau kai kuriems mažyliams jau buvo atsibodę, ir jie slankiojo po šį naują mišką, ieškodami vaisių. Dvynukai pasirodė labai sumanūs – jie tnešė į kalną pilnus glėbius sausų lapų ir pažėrė ant žemės prie medžių krūvos. Matydami, kad malkų užteks, berniukai nebėjo žemyn, ir stovėjo, susibūrę ant rausvos rantytos viršukalnės. Vėl visi kvėpavo lygiai, prakaitas buvo nudžiūvęs.

Ralfas su Džeku žvilgčiojo vienas į kitą, kol aplinkui rinkosi berniukai. Kaskart juodu vis stipriau jautė artėjančią gėdą ir nežinojo, kaip čia prisipažinti.

Išraudęs lyg žarija, Ralfas pirmasis prabilo:

– Gal tu?.. – jis atsikrenkštė. – Gal tu uždegsi laužą?

Kai paaikėjo, kad padėtis iš tiesų absurdiška, Džekas taip pat nukaito. Jis ėmė progarsiais kažką murmėti:

– Reikia trinti dvi lazduotes. Trinti...

Džekas žvilgtelėjo į Ralfą, o šis tiesiai ėmė ir prisipažino neišmanęs, ką daryti.

– Ar niekas neturit degtukų?

– Reikia sulenkti lanką ir smarkiai sukti strėlę, – tarė Rodžeris. Jis vaizduodamas patrynė rankas. – Ššš... Ššš...

Kalno viršūne perbėgo lengvas vėjelis. Tuo pat metu pasirodė Kriuksis – vienmarškinis, su trumpikėmis, jis vargais negalais kapstėsi iš tankmės, o vakaro saulė blykčiojo jo akinių stikluose. Po pažastim pasispaudęs jis nešėsi kiaukutą.

Ralfas šuktelėjo jam:

– Kriuksi! Ar neturi degtukų?

Kiti berniukai irgi ėmė šaukti, kad net visas kalnas nuaidėjo. Kriuksis papurtė galvą ir priėjo prie laužo.

– Vaje tu mano! Tai bent laužą sukrovėt!

Džekas ūmai mostelėjo ranka.

– Ogi jo akiniai... panaudosim kaip didinamąjį stiklą!

Kriuksį tuoj apspito iš visų pusių, ir jis nebegalėjo pasprukti.

– Pala!.. Paleiskite! – jis išgąstingai suspigo, kai Džekas nutraukė jam nuo nosies akinius. – Atsargiau! Atiduok! Aš beveik nieko nematau! Sudaužysi kiaukutą!

Ralfas alkūne pastūmė jį į šoną ir atsiklaupė prie malkų krūvos.

– Neužstokit saulės!

Berniukai ėmė stumdytis, grumdytis ir įkyriai patarinėti. Ralfas ir šiaip, ir taip sukaliėjo akinius, ir pirmyn, ir atgal dėlėjo juos, kol galiausiai pagavo besileidžiančios saulės spindulį ir nukreipė tiesiai į sutrešusio medžio gabalą. Beregint nutįso plonytis dūmų siūlas, ir Ralfas užsikosėjo. Tada ir Džekas atsiklaupė ir ėmė pamažu pūsti į šalį tirštėjančius dūmus, kol žybtelėjo maža liepsnelė. Vos įžiūrima saulės šviesoje liepsnelė apėmė vieną šakutę, paskui skaisčiau plykstelėjo, sušvito, ir netrukus jau visa šaka degė traškėdama. Liepsna pliūpčiojo vis aukštyn, ir berniukai ėmė valiuoti.

– Mano akiniai! – bliovė Kriuksis. – Atiduokite mano akinius!

Ralfas žengtelėjo nuo laužo ir įbruko juos besigrabaliojančiam Kriuksiui į rankas. Dabar Kriuksis jau tik murmėjo:

– Tiesiog viskas per viena susilieja. Vos savo ranką įžiūriu...

Berniukai šoko. Medžiai buvo sutrešę ir sausi lyg parakas, tad bežiūrint įsidegė storiausios šakos; geltona liepsna kliūstelėjo į viršų, ir netrukus jau plasnojo didžiuliai, kokių dvidešimties pėdų aukščio liežuviai. Karštis plieskė net per kelis metrus nuo laužo, o dvelktelėjus vėjui, plaukė kibirkščių upė. Sudegę stuobriai virto baltom dulkėm.

Ralfas sušuko:

– Dar malkų! Visi bėkit malkų!

Prasidėjo lenktyniavimas su ugnimi, ir berniukai pasklido čia pat po mišką. Dabar buvo svarbu tik viena: išlaikyti kalne plevėsuojančią liepsnos vėliavą, ir niekas daugiau apie nieką negalvojo. Net mažieji tempė žagarus ir metė į laužą, tik kartais jiems skubiai prireikdavo pasitraukti į šoną, prisivalgius tiek vaisių. Oro plastėjimas virto lengvu vėjeliu, ir abipus laužo temperatūra dabar smarkiai skyrėsi. Vienoje pusėje buvo vėsu, o kitoje tvoskė toks baisus karštis, kad net plaukai raitėsi. Kai į suplukusius veidus padvelkė vakaro vėjas, berniukai stabtelėjo pasimėgauti jo gaivumu ir pirmąkart pajuto, kokie yra išvargę. Jie išsislapstė suskeldėjusių uolų šešėliuose. Liepsnos liežuviai sumažėjo, laužo vidurys susmuko, švelniai sušnarėjo pelenai, lyg didžiulis medis pakilo kibirkščių spiečius ir nupleveno pavojui. Berniukai gulėjo, lekuodami lyg šunyčiai.

Ralfas pakėlė nuo sunertų rankų galvą.

– Nieko gero iš to.

Rodžeris šauniai nusispjovė į karštus pelenus.

– Ką tu nori pasakyti?

– Visai nebuvo dūmų. Vien liepsna.

Kriuksis sėdėjo tarp dviejų uolų, pasidėjęs ant kelių kiaukutą.

– Negerą laužą buvom susikrovę, – tarė jis, – niekam tikusį. Tokio laužo ilgai neišlaikysi, net ir labiausiai stengdamasis.

– Baisiai tu čia stengeisi, – paniekinamai atšovė Džekas. – Sėdėdamas.

– Mes jo akinius panaudojom, – tarė Saimonas; jis brūkštelėjo atgalia ranka sau per skruostą ir išsisuodino. – Taigi jis loku būdu prisidėjo.

– Aš laikau kiaukutą, – pasipiktinęs tarė Kriuksis. – Tai ir leiskite man kalbėti!

– Kalno viršūnėje joks kiaukutas nieko nereiškia, – pasakė Džekas, – tad geriau užsičiaupk.

– Betgi jis dabar mano rankose!

– Uždėkit žalių šakų, – prabilo Moris. – Jeigu norit, kad būtų dūmų.

– Aš laikau kiaukutą...

Džekas įsiutęs atsigrėžė.

– Užsičiaupk!

Kriuksis susigūžė. Ralfas paėmė jam iš rankų kiaukutą ir apžvelgė berniukų ratą.

– Reikia paskirti ką nors, kas visą laiką prižiūrėtų laužą. Bet kurią dieną štai ten gali pasirodyti laivas, – jis mostelėjo ranka į ryškų horizonto brėžį, – ir jeigu pamatys ženklą, atplauks mūsų paimti. Ir dar viena. Reikėtų daugiau taisyklių. Ten, kur bus kiaukutas, tenai ir rinksimės. Ir čia ant kalno, ir apačioje.

Visi sutiko. Kriuksis išsižiojo, norėdamas kažką pasakyti, tačiau sugavo Džeko žvilgsnį ir užsičiaupė. Džekas pasisiekęs paėmė kiaukutą ir atsistojo, atsargiai laikydamas šį trapų daiktėlį suodinosė rankose.

– Aš sutinku su Ralfu. Turime nusistatyti taisykles ir jų laikytis. Galų gale mes juk ne laukiniai. Mes anglai; o anglai visur kur geriausi. Vadinasi, turime elgtis, kaip pridera.

Jis atsigrėžė į Ralfą.

– Ralfai... padalysiu choristus, tai yra savo medžioklius, į grupes, ir imsime prižiūrėti laužą.

Šis Džeko kilniadvasiškumas sukėlė plojimų audrą, o Džekas nusišypsojo visiems ir mostelėjo kiaukutu, kad nutiltų.

– Tegul dabar laužas užgęsta. Kas gi matys naktį dūmus? O kai tik panorėsime, vėl užsikursime. Altai, jūs prižiūrėsite laužą šią savaitę, o diskantai – kitą...

Susirinkusieji rimtai viskam pritarė.

– Ir, be to, nuolat eisim sargybą. Jeigu pamatysim tenai laivą, – visi akimis nulydėjo kaulėtos rankos mostą, – užmesim žalių šakų. Ir tada bus daugiau dūmų.

Visi įbedė akis į tirštą horizonto mėlynę, tarsi kiekvieną akimirką ten galėtų pasirodyti mažytis siluetas.

Vakaruose saulė tarsi degantis aukso lašas slinko vis artyn prie pasaulio krašto. Staiga berniukams tapo aišku, kad vakaras – tai šviesos ir šilumos pabaiga.

Rodžeris paėmė kiaukutą ir niūriai pasižiūrėjo į visus.

– Aš visą laiką nenuleidau akių nuo jūros. O laivo – nė ženklo. Gal mūsų niekad neišgelbės...

Kilo murmesys ir vėl nutilo. Ralfas paėmė kiaukutą atgal.

– Jau pirma sakiau, kad išgelbės. Paprasčiausia reikia laukti, ir tiek.

Tada kiaukutą įžūliai paėmė vis dar pasipiktinęs Kriuksis.

– Ir aš tą patį sakiau! Kalbėjau apie susirinkimus ir visa kita, o jūs liepėte man užsičiaupti...

Jis ėmė priekaištingai verkšlenti. Berniukai subruzdavo, pradėjo šūkčioti, jį perrėkdami.

– Sakėt, kursit nedidelį laužą, o kai pradėjot, tai sukrovėt kaip šieno kūgį. Jeigu tik aš ką nors pasakau, – šaukė Kriuksis su kartėliu, – jūs tuoj liepiat užsičiaupti; bet jeigu Džekas ar Moris, arba Saimonas...

Kilus erzelynei, Kriuksis nutilo ir stovėjo, žiūrėdamas per visų galvas žemyn, į tą miško plotą stačiame kalno šlaite, kur jie rinko sausuolius. Ūmai jis taip keistai susijuokė, kad visi nuščiuvo, su nuostaba žiūrėdami į žybsinčius jo akinius. Jie sekė akimis jo žvilgsnį, ieškodami to gaižaus juoko priežasties.

– Iš tiesų nieko sau lauželį užkūrėte.

Tarp lianų, apraizgiusių nudžiūvusius ir baigiančius džiūti medžius, tai šen, tai ten kilo dūmai. Jiems bežiūrint, vienoje vietoje ties šaknimis plykstelėjo ugnis ir šiūstelėjo tiršti dūmai. Ant medžio stuobrio šokinėjusios liepsnelės nusliuogė lapais ir brūzgais tolyn, vis sklisdamos ir didėdamos. Vienas liepsnos liežuvis palietė kamieną ir nuliuksejo aukštyn lyg šviesi voveraitė. Dūmai tirštėjo, skverbėsi pro lapus ir sklido kamuoliais. Liepsnos voveraitė vėjo sparnais nuskriejo ant kito medžio kamieno ir nužybsėjo žemyn. Po tamsiu lapų ir dūmų baldakimu ugnis apglėbė mišką ir ėmė jį niokoti. Juodai gelsvi dūmai be paliovos kamuoliais ritosi jūros link. Matydami liepsnas ir nežabotą gaisro plitimą, berniukai vienu balsu ėmė spygauti ir džiaugsmingai valiuoti. Ugnis atrodė tarsi koks laukinis tvarinys – šliaužė lyg jaguaras pilvu link medelių, panašų į berželius ir juosiančių rausvos uolos sąvartas. Liepsnos liežuviai lyžtelėjo pirmąjį medelį, ir akimirksniu visos jo šakutės suliepsnojo. Ugnis žaibiškai liuoktelėjo per medelių tarpą ir pliūpčiodama žybčiodama bematant apėmė visą jų eilę. Apačioje, po įsisiautėjusių berniukų kojomis, koks ketvirtis mylios miško skendo dūmuose ir liepsnose. Degančių medžių trioškėjimas susiliejo į vientisą dundesį, ir atrodė, tarsi visas kalnas dreba.

– Iš tiesų nieko sau lauželį užkūrėte.

Išsigandęs Ralfas pamatė, kad berniukai jau rimsta ir tilsta, – juos pradėjo imti baimė, regint tą nežabotą niokojančią ugnies jėgą apačioje. Tai suvokus, Ralfui pačiam pasidarė baisu, ir jį suėmė pyktis.

– Ak, nutilk gi!

– Aš juk laikau kiaukutą, – įskaudintas tarė Kriuksis. – Juk turiu teisę kalbėti.

Berniukai pažiūrėjo į jį abejingais žvilgsniais ir, pastatę ausis, vėl klausėsi gaisro dunksėjimo. Susinervinęs Kriuksis žvelgė į visą šį pragarą ir spaudė prie krūtinės kiaukutą.

– Ir visa tai dabar sudegs. O čia geriausios mūsų malkos, – jis suvilgė liežuvium lūpas. – Ir jau nieko, deja, nebegalim padaryti. Reikia būti atsargesniems. Man baisu, kad...

Džekas atitraukė nuo gaisro akis.

– Tau amžinai baisu, Lašinini!

– Aš laikau kiaukutą, – niūriai pakartojo Kriuksis ir atsisuko į Ralfą. – Laikau rankoje kiaukutą, juk matai, Ralfai?

Šis nenoromis nusigrėžė nuo grėsmingo ir nuostabaus reginio.

– Kas yra?

– Kiaukutas. Aš juk turiu teisę kalbėti.

Dvynukai vienu kartu sukikeno.

– Norėjome dūmų...

– Tai žiūrėkim dabar!..

Dūmų marškos driekėsi mylių mylias tolyn nuo salos. Visi berniukai ėmė kikenti, ir netrukus net leipo iš juoko, tik vienas Kriuksis tylėjo.

Jis neteko kantrybės.

– Aš turiu kiaukutą! Todėl klausykitės! Pirmiausia tai mums reikėjo pasistatyti šėtras apačioje, netoli paplūdimio. Ten kur kas šilčiau būtų buvę naktį. Bet kur tau – vos tik Ralfas paminėjo laužą, tuoj visi kaukdami ir rėkdami pasileidot į šitą kalną. Kaip maži vaikai!

Dabar berniukai jau klausėsi šios tirados.

– Kaip jūs tikėtės išsigelbėti, jei pradėdate ne nuo to galo ir darot ne tą, kas reikia?

Jis nusiėmė akinius, norėjo padėti ant žemės ir kiaukutą, tačiau, pastebėjęs daugelį vyresniųjų berniukų tiesiant į kiaukutą rankas, pasibruko jį po pažastim ir vėl atsišliejo į uolą.

– O čia atbėgę užkuriat laužą, tačiau irgi be jokios tvarkos. Niekas sau užkūrėt, visą salą padegėt. Na ir gražiai mes atrodisim, kai ji visa sudegs! Keptus vaisius – štai ką valgysim, ir suskrudusią šernieną. Ir visai čia nėra ko juoktis! Jūs sakėte, kad Ralfas vadas, o neleidžiat jam nė trupučio pagalvoti. Kai jis tik ką pasako, tuoj bėgat galvotrūkčiais, kaip, kaip tie...

Jis stabtelėjo atsikvėpti, o aplink juos užė ugnis.

– Čia dar ne viskas. O kaip su vaikais? Mažyliais? Kas jais pasirūpino? Kas žino, kiek jų iš viso yra?

Ralfas staiga žengtelėjo į priekį.

– Aš tau liepiu. Liepiu tau sudaryti sąrašą!

– O kaip aš galėjau tą padaryti vienui vienas? – pasipiktinęs riktelėjo Kriuksis. – Jie palūkėjo porą minučių, o paskui pasklido kas sau: kas į jūrą maudytis, kas į mišką. O ką aš galiu žinoti, kiek jų yra?

Ralfas perbraukė liežuviu pabalusias lūpas.

– Vadinas, tu nežinai, kiek iš viso mūsų turėtų būti?

– Iš kur aš žinosiu, tie mažyliai vis šmižinėjo aplink kaip skruzdėlės... O kai tik jūs trys sugrįžote ir liepėte kurti laužą, visi tuoj išsibėgiojo, taip aš ir nespėjau...

– Užteks! – šiurkščiai nutraukė Ralfas ir pačiupo iš jo kiaukutą. – Nežinai, tai nežinai.

– ...paskui dar prieinat ir nuplėšiat man akinius...

Džekas piktai dėbtelėjo į jį.

– Užsičiaupk!

– ...o mažyliai kaip tik buvo nuklydę ten, kur dabar gaisras. Ką žinai, gal ir dabar dar jų ten yra.

Kriuksis atsistojo ir parodė ranka į dūmus ir liepsnas. Tarp berniukų kilo bruzdesys ir vėl aptilo. Kažkas keista darėsi Kriuksiui, nes jis stovėjo, grobstydamas orą.

– Tas mažiukas... – springdamas kalbėjo Kriuksis, – tas su apgamu veide, aš jo nematau. Kur jis dabar?

Visi užkando žadą.

– Tasai, kuris kalbėjo apie gyvates. Jis buvo tenai, apačioje...

Staiga lyg bomba driokstelėjo degantis medis. Liuoktelėjo aukštyn lianų raizginys ir pasirangęs ore krito žemyn. Berniūkščiai palydėjo jį šūksniais:

– Gyvatės! Gyvatės! Pažiūrėkit, kokios gyvatės!

Vakaruose, vos per kokį colį nuo vandens, į jūrą tyliai leidosi saulė. Berniukų veidai iš apačios buvo nutvieksti raudonai. Kriuksis puolė prie uolos ir įsitvėrė į ją rankomis.

– Tas mažiukas, tas su apgamu ant... veido... kur jis dabar? Juk sakau, kad niekur čia nematyti...

Berniukai susižvalgė išgąstingai, netikėdami.

– ...kur jis dabar?

Ralfas, tarsi susigėdęs, sumurmėjo:

– Gal jis nuėjo atgal į... į...

Toli apačioje, stačiajame kalno šlaite, vis tebedundėjo.

Toli apačioje, tarp rausvų akmenų, prie pat vandens pasirodė procesija. Kai kurie berniukai su juodom kepurėm, tačiau šiaip pusnuogiai. Kaskart, priėję lygesnę vietą, jie sutartinai kėlė aukštyn lazdas. Visi kažką giedojo, ir tai, matyt, buvo skirta tam, ką dvynukai, tie mažieji paklaidūnai, taip atsargiai nešė. Net iš tokio atstumo Ralfas lengvai įžiūrėjo Džeką – aukštą, raudonplaukį ir, žinoma, būtinai procesijos priešaky.

Saimonas dabar žvilgčiojo čia į Ralfą, čia į Džeką, kaip prieš tai žiūrėjo į Ralfą ir į horizontą, ir atrodė išsigandęs. Ralfas daugiau nė žodžio nepratarė, tik stovėjo ir laukė, kol procesija priartės. Buvo girdėti giedant, bet dar toli, ir žodžių nebuvo galima suprasti. Už Džeko ėjo dvynukai, ant pečių užsivertę didžiulę kartį. Ant karties kadaravo išdarinėtas šernas; jis smarkiai tabalavo į šonus, kai dvynukai pūkšdami kopė per gauburiuotą uolyną. Šerno galva perpjauta pagerkle buvo nukarusi, tarsi ko ieškodama žemėje. Galiausiai pro pajuodavusius medžius ir pelenus pasigirdo giesmės žodžiai:

– *Nudobk šerną. Perpjauk gerklę. Paliek kraują.*

Tačiau tuo tarpu, kai pasigirdo žodžiai, procesija priartėjo prie palies skardžio statumo, ir giesmė nutilo. Kriuksis ėmė šniurkščioti, bet Saimonas tuoj jį sudraudė, lyg šis būtų per garsiai bažnyčioje sušnekėjęs.

Džekas, išsitepliojęs veidą moliu, pirmasis užkopė į viršūnę ir karštai pasveikino Ralfą, iškeldamas aukštyn ietį.

– Pažvelk! Nudobėm šerną... prisėlinom prie jų... apsupom ratu...

Jį pertraukė medžioklių balsai:

– Apsupom ratu...

– Prišliaužėm...

– O šernas kad sužviegs...

Priėję dvynukai sustojo su kabalduojančiu ant karties šernu; nuo jo ant uolos capsėjo juodi lašai. Iš tos laimės abudu kaip vienas buvo išsišiepę iki ausų. Džekas norėjo tučtuojau viską išpasakoti Ralfui. Nežinodamas, nuo ko pradėti, jis teatrališkai pašoko porą žingsnių, bet staiga susigriebė, kad reikia išlaikyti orumą, ir sustojo lyg įbestas, prašiepęs dantis. Pastebėjęs ant rankų kraują, jis išsiviepe su pasibjaurėjimu ir ėmė žvalgytis, kur čia nusivalius, tuomet nusibraukė į kelnaites ir nusijuokė.

Prabilo Ralfas:

– Laužą palikot be priežiūros.

Džekas apstulbo ir net supyko dėl tokios pastabos, tačiau buvo pernelyg laimingas ir neėmė į galvą.

– Laužą galim iš naujo užkurti. Gaila, kad nebuvai su mumis, Ralfai. Buvo ypatinga. Dvynukus išvertė iš kojų...

– Kad užtvajom šernui...

– ...aš kaip šokau ant jo...

– O aš perrėžiau gerklę, – išdidžiai tarė Džekas, tačiau krūptelėjo tai sakydamas. – Gal paskolinsi savo peilį, Ralfai, noriu įpjauti žymę kote.

Berniukai klegėjo ir šoko aplinkui. Dvynukai tebesišypsojo.

– Tai bent švirkštė kraujas, – pasakojo Džekas juokdamasis ir nusipurtė. – Kad tu būtum matęs!

– Eisim kiekvieną dieną medžioti...

Ralfas vėl prašneko kимиu balsu. Visą tą laiką jis stovėjo nekrusteldamas.

– Laužą palikot be priežiūros.

Išgirdęs tai pakartojant, Džekas sunerimo. Jis pažvelgė į dvynukus, paskui vėl į Ralfą.

– Mums jų reikėjo medžioklėj, – pasakė jis, – nes būtų neužtekę apsupimui.

Jis ūmai paraudo, pasijutęs kaltas.

– Laužas tik kokia valanda ar dvi, kai užgesęs. Galim vėl užkurti.

Džekas tik dabar pastebėjo, koks subraižytas Ralfo kūnas ir kaip niauriai jie visi keturi tyli. Laimingas dėl savo sėkmės, jis visaip stengėsi užkrėsti savo laime ir kitus. Jo mintyse pynėsi prisiminimai: čia jie suvokia, kad apsupo spurdantį šerną, čia mato, jog pergudravo gyvą padarą, palenkė jį savo valiai, atėmė jam gyvybę ir nelyginant gaiviuoju gėrimu numalšino troškulį.

Jis plačiai išskėtė rankas.

– O, kad tu būtum matęs kraują!

Medžiokliai buvo kiek prtilę, tačiau, išgirdę šiuos žodžius, vėl sužė. Ralfas atmetė atgal plaukus. Viena ranka parodė jį tuščią horizontą. Jo balsas buvo skardus ir nuožmus, ir visi bematant nuščiuvo.

– Ten buvo laivas.

Staiga suvokęs, kiek daug priekaištų slypi šiuose žodžiuose, Džekas pabandė išsisukti. Jis stvėrė už šerno ir išsitraukė peilį. Ralfas nuleido suspaustą kumštį, jo balsas drebėjo.

– Tenai buvo laivas. Štai ten. Sakei, kad prižiūrėsit laužą, o ėmėt ir palikot! – jis žengtelėjo link Džeko, kuris ūmai atsigrėžė į jį. – Jie būtų mus pastebėję. Galėjome jau namo keliauti...

Šiuose žodžiuose buvo tiek kartėlio, kad Kriuksis, draskomas kančios dėl tokios nesėkmės, pamiršo savo bailumą ir spigiu balsu suriko:

– Tu čia su savo krauju, Džekai Meridijau! Tu čia su savo medžiokle! Galėjome jau namo keliauti...

Ralfas nustūmė Kriuksį į šoną.

– Išrinkote mane vadu ir žadėjote daryti, ką jums liepsiu. Bet jūs tik plepate. Net šėtrų negalite susiremti... einat sau medžioti, o laužas užgęsta...

Jis nusigrėžė ir patylėjo. Paskui vėl prašneko sielvarto pilnu balsu:

– Tenai buvo laivas...

Vienas iš mažesnių medžioklių sukūkciojo. Tik dabar visi suvokė liūdną tiesą. Kapodamas ir badydamas peiliu šerną, Džekas užsiplieskė.

– Negalėjom vieni patys susidoroti. Reikėjo visų.

Ralfas atsigrėžė.

– Galėjai palaukti, kol šėtros bus gatavos, ir tada visus pasitelkti. Bet kur tau – medžioti reikia...

– Mėsos tai reikėjo.

Sulig šiais žodžiais Džekas išsitiesė, rankoje laikydamas kruviną peilį. Abu berniukai stovėjo priešpriešais: žėrintis medžioklių, taktikos, miklumo, nežabotų linksmybių pasaulis ir kitas – ilgesingo veržlumo ir jį stabdančios sveikos nuovokos pasaulis. Džekas perėmė peilį į kairę ranką, o dešiniąja nusibraukė prilipusius plaukus ir išsitepė kaktą krauju.

Kriuksis vėl prapliupo:

– Tau nereikėjo leisti laužui išblėsti. Sakei juk, kad visą laiką smilks dėmai...

Šitokie Kriuksio žodžiai ir pritariančios kai kurių medžioklių dejonės išvedė Džeką iš kantrybės. Mėlynos jo akys sužabavo. Jis žengė žingsnį prie berniukų ir, pagaliau sulaukęs progos muštis, tvojo kumščiu Kriuksiui į pilvą. Šis aiktelėjo ir parkrito. Džekas stovėjo šalia. Jo balsas buvo tulžingas ir pilnas paniekos:

– Dar ir jis, mat, šnekės, ir jis! Lašininis!

Ralfas žengtelėjo į priekį, bet Džekas tuo metu trenkė Kriuksiui per galvą. Akiniai nulėkė, dzingsėdami per uolas. Kriuksis persigandęs sušuko:

– Akiniai!

Jis nuropojo per uolas, apgraiбом jų ieškodamas, bet prišokęs Saimonas pirmiau už Kriuksį surado akinius. Visokiausi jausmai lyg katės draskė Saimonui širdį, bestovint kalno viršūnėje.

– Vienas stiklas išdužo.

Kriuksis pagriebė akinius ir užsidėjo. Tūžmingai pažvelgė į Džeką.

– Negaliu be jų apsieiti, be tų akinių. Dabar beturiu tik vieną akį. Palauk tu man...

Džekas žengtelėjo link Kriuksio, bet šis keturpėsčias nuropojo už didžiulio uolos luito. Ir, iškišęs iš ten galvą, dėbtelėjo į Džeką pro žybsintį akinių stiklą.

– Dabar tik vieną akį beturiu. Palauk tu man...

Džekas, mėgdžiodamas Kriuksį, atsistojo keturpėsčias ir tokiu pat verksmingu balsu pakartojo:

– Palauk tu man. Cha!

Ir Kriuksis, ir mėgdžiojimas atrodė taip juokingai, kad medžiokliai nebeištvėrė susijuokė. Džekas pasijuto drąsiau. Jis ir toliau mėgdžiojo nerangų Kriuksio bėgimą, ir juokas virto isterišku klyksmu. Ralfas pajuto trūkčiojant lūpas; jam buvo pikta ant savęs, kad neišlaikė.

– Tikra kiaulystė, – sumurmėjo jis.

Džekas liovėsi kraipytis, sustojo priešais Ralfą. Ir suriko:

– Na gerai jau, gerai!

Paskui pasižiūrėjo į Kriuksį, į medžioklius, į Ralfą.

– Labai man nesmagu. Na, dėl to laužo. Na... aš... – galiausiai prisivertė: – ...aš atsiprašau.

Susižavėję tokiu tauriu poelgiu, medžiokliai subruzdė. Jie aiškiai manė, jog Džekas dorai pasielgė ir yra visiškai teisingas, nes taip gražiai atsiprašė, o kaltas Ralfas. Jie laukė, kad ir Ralfas panašiai pasielgs.

Tačiau Ralfui lyg kas gerklę būtų užgniaužęs. Šie Džeko žodžiai jam nuskambėjo lyg dar viena kiaulystė, dar labiau jį suerzino. Laužas buvo išblėšęs, laivas nuplaukęs. Negi jie nesupranta? Užuot atsakęs gražiuoju, Ralfas piktai drėbė:

– Tikra kiaulystė.

Visi berniukai kalno viršūnėje nutilo, o Džeko akys apsiblausė, bet tuoj vėl praskaidrėjo.

Pagaliau Ralfas tik šalta sumurmėjo:

– Na ką gi. Užkurkite laužą.

Atsiradus konkrečiam darbui, įtampa truputį atslūgo. Ralfas daugiau nieko nei sakė, nei darė, o tik stovėjo ir žiūrėjo į pelenus ties savo kojomis. Džekas plušėjo, garsiai šūkaudamas. Įsakinėjo, dainavo, švilpavo, svaidė tylinčiam Ralfui replikas, tačiau į tokias replikas nieko neatsakys, tad niekas nieko ir nesakė; Ralfas vis tylėjo. Nė vienas, netgi Džekas, nedrįso paprašyti, kad jis pasitrauktų, ir galiausiai laužą teko krauti už kelių žingsnių, ne tokioje patogioje vietoje. Taip Ralfas sutvirtino savo, kaip vado, pozicijas – geresnio būdo tai padaryti net ir norėdamas nebūtų įstengęs sugalvoti. Džekas pasijuto bejėgis prieš tokį nenusakomą ir veiksmingą ginklą ir niršo, net pats nežinodamas kodėl. Kai laužą sukrovė, juodu atsidūrė abipus to aukšto barjero.

Baigus šį darbą iškilo naujas sunkumas. Džekas neturėjo kuo uždegti. Jo nuostabai, Ralfas priėjo prie Kriuksio ir paėmė akinius. Ralfas nė pats nesuvokė, kaip ryšys su Džeku nutrūko ir kaip vėl užsimezgė.

– Atnešiu juos atgal.

– Eisiu su tavim.

Kriuksis stovėjo už Ralfo susilieusių spalvų jūroje, o Ralfas atsiklaupęs ėmė gaudyti spindulius. Vos tik žybtelėjo liepsnelė, Kriuksis tučtuojau ištiesė rankas ir pasigriebė akinius.

Bežiūrint į tas fantastiškai viliojančias violetines, raudonas ir geltonas gėles, priešiškus tirpte ištirpo. Vėl jie buvo paprasti berniukai aplink stovyklą laužą, net Kriuksis su Ralfu beveik pasidavė tai nuotaikai. Netrukus keletas berniukų dūmė šlaitu žemyn malkų, o Džekas kapojo gabalais mėsą. Jie

pabandė laikyti visą šerną, pamautą ant iešmo virš ugnies, bet iešmas greičiau sudegė, negu iškepė šernas. Tada jie pasmeigė mėsos gabalus ant nusmailintų virbų ir laikė virš liepsnos, tačiau taip buvo karšta, kad vos patys kartu neiškepė.

Ralfas varvino seilę. Jis buvo ketinęs atsisakyti mėsos, bet nuolatinė vaisių ir riešutų dieta, kartais tik pajvairinama koku nors krabu ar žuvimi, palaužė jo pasipriešinimą. Jis paėmė pasiūlytą pusžalės mėsos gabalą ir lyg vilkas suleido j ją dantis.

Kriuksis, kuriam irgi seilė dryko, paklausė:

– O man?

Džekas tyčia jį buvo praleidęs, norėdamas truputį pagąsdinti ir parodyti savo galią, tačiau kai Kriuksis pats apsiskelbė, Džekas tapo dar žiauresnis.

– Tu nemedžiojai.

– Ne daugiau ir Ralfas medžiojo, – proverksmiai tarė Kriuksis, – arba Saimonas, – dar pridūrė. – O krabo mėsos – tik ant vieno danties.

Ralfas neramiai sujudėjo. Saimonas, sėdintis tarp dvynukų ir Kriuksio, nusišluostė lūpas ir per uolos briauną atkišo savo gabalą Kriuksiui. Šis godžiai jį pasičiupo. Dvynukai sukikeno, o Saimonas susigėdęs nudūrė galvą.

Tuomet Džekas pašoko, atrėžė didelį mėsos gabalą ir numetė jį Saimonui prie kojų.

– Valgyk! Velniai tave griebtų! – jis piktai sužaubavo akimis į Saimoną. – Paimk gi!

Ir vikriai apsisuko ant kulno, stebimas visų apstulbusių berniukų.

– Parūpinau jums mėsos!

Jo balse suskambo nenusakomas ir didžiulis nusivylimas – nuo to jo pyktis pasirodė visai suprantamas ir kėlė pagarbią baimę.

– Išsitepliojau veidą... Prisėlinau. Ir dabar valgote... visi aliai vieno... o aš...

Pamažėle kalno viršūnėje įsiviešpatavo tokia tylą, kad buvo aiškiai girdėti, kaip spragsi ugnis ir negarsiai čirška kepama mėsa. Džekas apsidairė, ieškodamas pritarimo, bet pamatė tik šaltą pagarbą. Ralfas stovėjo ant ankstesniojo laužo pelenų pilnomis rankomis mėsos ir tylėjo...

Galiausiai Moris pertraukė tylą. Jis užvedė tokią kalbą, kuri tik viena tegalėjo suartinti berniukus.

– O kur aptikote šerną?

Rodžeris pamojo ranka žemyn į statujį kalno šlaitą.

– Jie buvo tenai... prie jūros.

Atsitokėjęs Džekas negalėjo pakęsti, kad kas nors kitas pasakotų. Jis tučtuojau įsiterpė:

– Mes pasklidom ratu. Aš šliaužiau visom keturiom. Ietys iškrito, nes be dantytų antgalių. Šernas nurūko, baisiausiai žviegdamas...

– Paskui apsisuko, įbėgo į ratą, kraujais apsipylęs...

Berniukai kalbėjo vienu metu, atslūgusiom širdim ir susijaudinę.

– Prisiartinom... Pirmas smūgis atėmė jam užpakalines kojas, tada visi galėjo arčiau apsupti ir tvoti, tvoti...

– Aš perrėžiau jam gerklę...

Dvynukai pašoko, vis taip pat sutartinai vypsodami, ir ėmė bėgti ratu vienas paskui kitą. Netrukus ir kiti berniukai prisijungė, šūkalodami ir pamėgdžiodami sužeisto šerno žviegimą.

– Šmaukšt per makaulę!

– Aš dar pridėsiu!

Tuomet Moris apsimetė šernu ir žviegdamas įbėgo į vidurį, o medžiokliai, sukdamiesi ratu, dėjosi jį mušą. Šokdami jie dainavo:

– *Nudobk šerną. Perpjauk gerklę. Tvok per šoną.*

Ralfas sekė juos akimis su pavydu ir tulžingai. Tiktai kai šokėjai apleipo ir liovėsi giedoję, Ralfas prašneko:

– Šaukiu susirinkimą.

Berniukai vienas po kito sustojo ir įbedė į jį akis.

– Štai kiaukutas. Šaukiu susirinkimą, net jeigu užsitęstų iki nakties. Apačioj, ant granito plokštumos. Rinksimės, kai tik patrimituosiu. Taigi.

Jis apsigrėžė ir ėmė leistis pakalnėn.

– Mums reikia susirinkimo. Ne pramogai. Ne juokui, ne tam, kad viksteltumėt nuo rąsto, – sėdintys ant klibančiojo rąstigalio mažyliai sukikeno ir susižvalgė, – ne pokštams krėsti arba... – Ralfas pakėlė kiaukutą, stengdamasis kaip nors surasti tinkamą žodį, – ...arba maivytis. Anaiptol ne tam. Bet tam, kad įvestume tvarką.

Jis kiek patylėjo.

– Aš ėjau vienas. Ėjau ir galvojau apie mūsų padėtį. Žinau, ko mums reikia. Susirinkimo, kad įvestume tvarką. Užtat pirmiausia kalbu aš.

Ralfas nutilo ir nusibraukė atgal plaukus. Kriuksis, pamatęs, kad jo protestas nepadarė reikiamo įspūdžio, atitipeno į trikampį ir atsisėdo prie visų.

Ralfas kalbėjo toliau:

– Dažni tie mūsų susirinkimai. Visiems patinka kalbėti ir kartu susiburti. Nutariam ir šį, ir tą. Bet nieko nevykdom. Buvom susitarę, kad visada bus atnešta iš upelio vandens ir stovės kokoso riešutų kevaluose po šviežiais lapais. Tiesa, keletą dienų taip buvo. O dabar – nė lašo. Kevalai tušti. Ir visi vėl iš upės geria.

Pasigirdo pritarimo murmesys.

– Nesakau, kad bloga gerti iš upės. Pats mieliau gerčiau iš ten, na, žinot, iš tos vietos, kur vanduo įteka į ežerėlį, – negu iš seno riešuto kevalo. Betgi susitarėm, kad atnešim vandens. O dabar nebenešam. Šiandien po pietų buvo tik du pilni kevalai.

Jis pavilgė liežuviu lūpas.

– Arba vėl – tie mūsų būstai. Šėtros.

Iš naujo kilo murmesys, bet tuoj nutilo.

– Daugiausia miegate šėtrose. Šiņnakt irgi visi miegosite šėtrose, tik Semerikas liks kalno viršūnėj prie laužo. Kas jas pastatė?

Ir vėl bruzdesys. Visi, girdi, statę šėtras. Ralfui teko pamajuoti kiaukutu.

– Palaukit! Klausiu, kas visas tris pastatė? Visi statėm pirmąją, keturiose antrą, o štai aną, paskutiniąją, – tik mudu su Saimonu. Todėl ji visa ir kliba. Ne. Nesijuokit. Toji šėtra tuoj sugrius, kai tik vėl užeis lietus. O tada mums jų reikės.

Jis nutilo ir atsikrenkštė.

– Dar vienas dalykas. Štai anas uolas už ežeriuko paskyrėm išviete. Protingai padarėm. Potvynis kaskart viską nuvalo. Jūs, mažiai, irgi tą žinot.

Tai šen, tai ten pasigirdo prunkščiojimas, vaikai susižvalgė.

– O, pasirodo, kiekvienas daro, kur pakliūva. Netgi netoli šėtrų ir plokštumos. Paklausykit, mažiai, kai prisivalgote vaisių ir jums staiga prisireikia...

Visi prapliupo kvatotis.

– Kartoju, kai jums staiga prisireikia, tai bent bėkit atokiau nuo vaismedžių. Negražu taip.

Vėl kilo juokas.

– Kartoju, taip negražu.

Ralfas stovėjo, pešiodamas savo sustyrusius pilkus marškinius.

– Iš tiesų negražu. Jeigu staiga prisireikia, dumkit pajūriu į uolas. Aišku?

Kriukis ištiesė ranką kiaukuto, bet Ralfas papurtė galvą. Visa kalba jo buvo apgalvota papunkčiui.

– Visiems čia reikia gyventi. O dabar visur tiek priteršėme, – jis patylėjo. Susirinkusieji, nujausdami artėjančią krizę, įtemptai laukė. – O dabar – apie laužą.

Ralfas sunkiai atsiduso, o kartu su juo ir visi berniukai lyg aidas atkartoję. Džekas ėmė peiliu varpyti medžio gabalą ir kažką pašnabždėjo Robertui, tas nudelbė akis.

– Laužas saloje – mums svarbiau už viską. Kaip galime tikėtis išgelbėjimo, – na, nebent visai netyčia, – jei nekūrensim laužo?! Argi čia taip sunku?

Jis mostelėjo ranka.

– Tik pažvelkit, kiek čia mūšų! O neįstengiamo prižiūrėti laužo, kad visą laiką rūktų dūmai. Argi jūs nesuprantate? Negi negalite suprasti, kad mes geriau turėtume mirti, negu leisti laužui išblėsti?

Medžiokliai droviai sukikeno tarpusavy. Ralfas lyg nudięgtas grįžtelėjo į juos.

– Na, žinoma, jūs medžiokliai! Galite sau juoktis! Bet aš jums sakau: dūmai svarbiau negu šernas, nors ir kasdien jų sumedžiotumėt. Ar visi suprantate? – jis plačiai išskėtė rankas ir kreipėsi į trikampių sėdinčius berniukus: – Turime kūrenti laužą... arba mirti.

Ralfas patylėjo, ruošdamasis kitam punktui.

– Ir dar vienas dalykas.

Kažkas šūktelėjo:

– Per daug jau tų dalykų.

Pasigirdo pritarimų. Ralfas juos perrėkė:

– Ir dar viena. Mes kūrename ugnį beveik visoje saloje. Ir veltui gaištam, ridendami uolas ir kraudami ugniavietes virimui. O dabar kaip pasakysiu, taip ir turės būti, nes aš esu vadas. Negalima niekur kitur kurti ugnies, tik tai ant kalno. Tik ten.

Bematant kilo erzelnė. Berniukai sustojo ir ėmė šūkauti, Ralfas irgi šaukė atgal:

– Jeigu reikia ugnies žuviai ar krabui išsikepti, puikiausiai galima užlipti ant kalno. Tada nebus jokių nesusipratimų.

Besileidžiančios saulės šviesoje rankos ėmė tiestis prie kiaukuto. Ralfas jo neatidavė, o užšoko ant nugriuvusio medžio kamieno.

– Tai viskas, ką norėjau pasakyti. Na ir pasakiau. Išrinkote mane vadu. Tad ir darykite, ką liepiu.

Berniukai pamažėle aprimo ir vėl susėdo. Ralfas nušoko žemyn ir prašneko paprastai, kaip visada:

– Tad įsidėmėkite. Išvietė už uolų. Laužas turi būti prižiūrimas, kad visą laiką rūktų dūmai. Nenešioti ugnies nuo kalno viršūnės. Maistą nusinešti ten.

Raukydamasis prieblandoje atsistojo Džekas ir ištiesė rankas.

– Aš dar nebaigiau.

– Bet tu jau šneki ir šneki be perstojo!

– Aš turiu kiaukutą.

Džekas atsisėdo burbėdamas.

– O dabar paskutinis dalykas. Ir apie tai galima pakalbėti. Ralfas palaukė, kol visi nutilo.

– Viskas ima irti. Niekaip nesuprantu kodėl. Pradėjome gerai, buvom laimingi. O paskui... – jis švelniai vartė rankose kiaukutą, žiūrėdamas kažkur į tolį pro visus, galvodamas apie žvėrį, gyvatę, gaisrą, baikščias šnekas, – ...paskui užėjo baimė.

Kilo murmesys, vos ne aimana, ir vėl nutilo. Džekas liovėsi drožinėjęs. Ralfas staiga pridūrė:

– Bet čia mažių tauškalai. Tai aišku. Taigi paskutinis dalykas, apie kurį visi galim pakalbėti: ką daryti su taja baime.

Vėl jam į akis ėmė lįsti plaukai.

– Reikia pakalbėti apie tą baimę ir nutarti, kad nėra ko baimintis. Man pačiam kartais baisu, bet visa tai nesąmonė! Kaip ir vaiduokliai. Na, o kai nutarsim, kad nėra ko bijoti, galėsime vėl rūpintis laužu ir kitais dalykais. – Akimirka jo mintyse švystelėjo trys berniukai, einą saulės nutviekstu pajūriu. – Ir vėl galėsime būti laimingi.

Ralfas iškilmingai padėjo kiaukutą šalia savęs ant kamieno, parodydamas, jog baigė kalbėti. Reti saulės spinduliai krito palei pat žemę.

Atsistojo Džekas ir paėmė kiaukutą.

– Vadinasi, susirinkom išsiaiškinti, kaip čia viskas yra. Aš jums pasakysiu kaip. Tai jūs, mažiai, viską pradėjot su tais savo tauškalais apie baimę. Žvėrys! Iš kur? Žinoma, kartais ir mus suima baimė, bet mes stengiamės apsibrasti. Tik va, Ralfas sako, kad spiegiate naktį. Argi čia ne košmarai? Jūs nei medžiojat, nei statot, nei šiaip padedat – esat tikri rėksniai ir lepūnai. Va. O su baimę teks apsibrasti kaip ir visiems.

Ralfas pažvelgė į Džeką ir išsižiojo, tačiau šis nekreipė dėmesio.

– Paklauskite... Baimė negali nieko blogo padaryti kaip ir baisus sapnas. Saloje nėra jokių žvėrių, kurių reiktų bijoti, – jis perbėgo akimis besišnibždančių mažylių eilę. – Žinoma, gerai būtų, kad bent kokį iš jūsų pačiupty, jūs nelaimingi rėksniai! Betgi žvėrių čia nėra jokių...

Ralfas pertraukė jį susierzinęs:

– Na, čia dabar kas? Kam čia tos šnekos apie žvėris?

– Ogi tu pats aną dieną sakei. Sakei, kad jie susapnuoja ir rėkia... O dabar plepa – ir ne vien mažiai, bet kartais ir mano medžiokliai, – plepa apie kažkokį juodą daiktą, kažkokį žvėrį, gyvulį. Pats girdėjau. Manai, kad negirdėjau, a? Paklauskite. Mažose salose didelių žvėrių nebūna. Tiktai šernai. O liūtai ir tigrai gyvena dideliuose kraštuose, kaip Afrika ir Indija...

– Ir zoologijos sode...

– Aš laikau kiaukutą. Šneku ne apie baimę. Šneku apie žvėris. Bijokit sau, jei norit. Bet žvėrių... – Džekas patylėjo, vartydamas rankose kiaukutą, po to kreipėsi į medžioklius su juodom purvinom kepurėm. – Aš juk medžioklis, ar ne?

Jie tik linktelėjo. Aišku, medžioklis. Niekas tuo neabejoja.

– Na... Apėjau visą salą. Vienas pats. Jeigu būtų koks žvėris, tai būčiau tikrai pamatęs. Bijokit sau į sveikatą, kad taip norit, tačiau miške nėra nė vieno žvėries.

Džekas atidavė kiaukutą ir atsisėdo. Berniukai palengvėjusiom širdim ėmė jam ploti. Tuomet Kriuksis pakėlė ranką.

– Su kai kuo sutinku, ką Džekas pasakė, bet ne su viskuo. Aišku, jokio žvėries miške nėra. Iš kurgi bus? Ką gi tas žvėris būtų?

– Šernus.

– Šernus mes valgom.

– Kriuksį!

– Aš turiu kiaukutą! – pasipiktinęs tarė Kriuksis. – Ralfai, ko jie nenutyla? Nagi, nutilkite, mažiai! Noriu pasakyti, kad nesutinku dėl tos visos baimės. Žinia, kad nėra ko miške bijoti. Ką ten... aš pats visur vaikštinėjau! Dar imsit šnekėt apie šmėklas ir kitokius dalykus. Mes žinom, kas kur dedasi, ir jeigu bus kas ne taip, atsiras ir kas sutvarko.

Kriuksis nusiėmė akinius ir sumirksėjo.

Saulė pasislėpė, atrodė, tarsi kas būtų užgesinęs šviesą.

Kriuksis aiškino toliau:

– Jei kam nors pilvą suremtų skausmas – ar tai mažas, ar didelis...

– Tavo tai didelis.

– Kai baigsit šaipytis, galėsim toliau tęsti susirinkimą. O jeigu mažiai užsiropš ant to klibančio rąstigalio, tai kaipmat viksters žemėn. Verčiau susėstų ant žemės ir pasiklausytų. Ne. Nuo visko yra vaistų, net ir nuo to, kas dedasi mūsų smegeninėje. Negi iš tiesų manot, kad reikia visą laiką bijoti kažko, ko iš viso nėra? Į gyvenimą, – laisvai sau dėstė Kriuksis, – reikia žiūrėti moksliskai, taip, taip! Po kokių metų dvejų, kai baigsis karas, žmonės keliaus į Marsą ir atgal. Žinau, kad nėra jokių žvėrių, – na, tokių su ilgais nagais ir taip toliau, bet lygiai taip pat žinau, kad nėra ir jokios baimės, – Kriuksis stabtelėjo. – Nebent...

Ralfas neramiai sujudėjo.

– Nebent kas?

– Nebent žmonių baisu.

Sėdintys berniukai pusiau nusijuokė, pusiau nusišaipė. Kriuksis kiek įtraukė galvą ir skubiai kalbėjo toliau:

– Na, išklausykim tą mažią, kuris kalbėjo apie žvėrį, gal įrodysim jam, koks jis kvaišelis.

Mažyliai ėmė tarpusavy kažką murmėti, paskui vienas žengtelėjo į priekį.

– Kuo tu vardu?

– Filas.

Kaip mažylis, jis buvo gana drąsus – paėmęs į rankas kiaukutą, švelniai vartė jį kaip Ralfas ir žiūrėjo ratu į visus, laukdamas dėmesio.

– Praėjusią naktį sapnavau baisų sapną, kad mušوسي su tokiais... Stoviu vienas prie šėtros ir mušوسي su tais... tais, kurie kabo susiraizgę medžiuose.

Jis nutilo, o kiti mažyliai susijuokė persigandę ir su užuojauta.

– Tada išsigandęs atsibudau. Žūriu – stoviu vienas lauke prie šėtros patamsy, o tų susiraizgiusių daiktų medžiuose jau nėra.

Jo siaubas buvo toks tikroviškas ir toks baises, jog net žadą visiems užgniauzė. O už balto kiaukuto vėl pasigirdo plonytis balselis:

– Aš taip išsigandau, kad ėmiau šaukti Ralfą, ir tada pamačiau kažką judant tarp medžių, kažką didelį ir baisų.

Jis nutilo, pats pabūgęs to prisiminimo, tačiau išdidus, kad sukėlė tokį įspūdį.

– Tai košmaras, – tarė Ralfas, – jis vaikščiojo per miegą.

Susirinkusieji suošė – taip ir bus. Mažylis atkakliai papurtė galvą.

– Aš miegodamas mušiai su tais susiraizgiusiais daiktais, o kai jie dingo, atsibudau ir tada pamačiau kažką didelį ir baisų judant tarp medžių.

Ralfas ištiesė ranką kiaukuto, ir mažylis atsisėdo.

– Tu miegojai. Nebuvo ten nė gyvos dvasios. Kas vaikščios naktį po mišką? O gal kuris buvo? Nė vienas nebuvot išėjęs laukan?

Stojo ilgoka tyla. Berniukai net nusišypsojo pagalvoję, kas čia kiš nosį į tamsą. Staiga atsistojo Saimonas, ir Ralfas pažvelgė į jį nusteбęs.

– Tu? Ko gi tu slampinėjai po tamsą?

Saimonas ryžtingai ištiesė ranką į kiaukutą.

– Aš norėjau... norėjau nueiti į vieną vietą... vieną man žinomą vietą.

– Kokią vietą?

– Tiesiog man žinomą vietą, ir tiek. Džiunglėse, – nedrąsiai pridūrė jis.

Džekas paaikškino su tokia panieka balse, kad viskas pasidarė ir juokinga, ir aišku:

– Jam ūmai pilvą susuko.

Nesmagiai pasijutęs dėl tokio Saimono pažeminimo, Ralfas paėmė iš jo kiaukutą ir rūščiai pažvelgė

jam į veidą:

– Na, žiūrėk, kad daugiau taip nebūtų. Supranti? Tik jau ne naktį. Jau ir taip užtenka tauškalų apie žvėris ir be tavo slankiojimo aplink lyg kokiam...

Kilo pašaipus juokas, kuriame skambėjo ir baimė, ir priekaištavimas. Saimonas išsižiojo, tačiau kiaukutą turėjo Ralfas, tad jis pasitraukė atbulas į savo vietą.

Kai visi nutilo, Ralfas kreipėsi į Kriuksį.

– Na, Kriuksi?

– Yra dar vienas. Va štai šitas.

Mažyliai išstūmė į priekį Persivalį ir paliko. Stovėjo jis, iki kelių įsibridęs į žolę trikampio viduryje, žiūrėdamas į pasislėpusias joje kojas ir bandydamas įsivaizduoti esąs palapinėje. Ralfas prisiminė kitą berniuką, kuris lygiai taip pat stovėjo, ir net krūptelėjo. Tą prisiminimą jis buvo užgniaužęs giliai širdyje, bet šitoks akivaizdus reginys vėl viską iš naujo sukėlė. Jie jau seniai nebeskaičiavo mažylių: iš dalies todėl, kad nebuvo jokių galimybių visus sutikrinti, o iš dalies dėl to, kad Ralfas žinojo atsakymą į vieną klausimą, kurį Kriuksis buvo uždavęs kalno viršūnėje. Čia buvo šviesiaplaukiai, tamsiaplaukiai, strazdanoti berniūkščiai, visi murzini, tačiau nė vienas iš jų ant veido neturėjo kokios ryškesnės žymės. Niekas daugiau nebematė berniuko su melsvai raudonu apgamu skruoste. Bet tuokart Kriuksis norėjo sudrausminti ir pagąsdinti. Be žodžių prisipažinęs, kad prisiminė tai, apie ką nekalbama, Ralfas linktelėjo Kriuksiui.

– Na. Paklausinėk jį.

Kriuksis atsiklaupė, laikydamas kiaukutą.

– Taigi. Kuo tu vardu?

Berniukas susigūžė savo įsivaizduojamoje šėtroje. Kriuksis beviltiškai pažvelgė į Ralfą, kuris griežtai užklausė:

– Kuo tu vardu?

Nepakeldami tokio atkaklaus tylėjimo, berniukai ėmė skanduoti:

– Kuo tu vardu? Kuo tu vardu?

– Nutilkit!

Ralfas įdėmiai pažiūrėjo į vaiką prieblandoje.

– Na, pasakyk. Kuo tu vardu?

– Persivalis Vemis Medisonas, šv. Antonijo Harkorto klebonija, Hantsai, telefonas, telefonas, tele...

Sakytum tos žinios palietė pačias skausmo gelmes, ir mažylis pravirko. Jo veidelis persikreipė, iš akių pabiro ašaros, o burna plačiai išsiviepi, ir visi matė keturkampę juodą kiaurymę. Kokią valandėlę jis buvo tarsi nebylus skausmo atvaizdas, tačiau netrukus ėmė raudoti taip garsiai ir pratisai – lyg skambėtų kiaukutas.

– Nutilk gi tu! Nutilk!

Persivalis Vemis Medisonas nenorėjo nutilti. Skausmo gelmės prasiveržė, ir jokie įsakymai ar grasinimai negalėjo sustabdyti. Berniukas stovėjo tarsi prikaltas ir verkė verkė pasikūčiodamas.

– Nagi nutilk jau! Nutilk!

Mat ir kiti mažyliai jau vos laikėsi. Gal jie prisiminė savus skausmus, o gal sugrudo dėl bendro skausmo. Ir ėmė visi verkti, o du beveik taip pat nenumaldomai, kaip Persivalis.

Juos išgelbėjo Moris. Jis šūktelėjo:

– Pažiūrėkit į mane!

Berniukas apsimetė virstąs aukštyn kojom. Jis pasitrynė pasturgalį, atsisėdo ant išklibusios šakos ir šleptelėjo į žolę. Jis nelabai vykusiai maivėsi, bet Persivalis ir kiti pamatę ėmė šniurksėdami juoktis. Netrukus jie taip įsikvatojo, kad net didieji nebeišturėjo.

Džekas pirmas pabandė visus perrėkti. Jis neturėjo kiaukuto, tad kalbėjo ne pagal taisykles, tačiau niekas neprieštaravo.

– Tai kaip su tuo žvėrim?

Kažkas keista darėsi Persivaliui. Jis nusižiovavo ir susverdėjo, todėl Džekas jį sučiupo ir papurtė.

– Kur tas žvėris gyvena?

Persivalis susmuko Džeko glėby.

– Tai bent gudrus žvėris, – pašaipiai tarė Kriuksis, – jeigu sugeba šioj saloj pasislėpti.

– Džekas visur išlandžiojo...

– Kurgi tas žvėris galėtų gyventi?

– Cha... Toks ten ir žvėris.

Persivalis kažką sumurmėjo, ir berniukai vėl nusikvatojo. Ralfas pasilenkė į priekį.

– Ką jis sako?

Džekas prisikišęs išklausė Persivalį ir paleido. Pasijutęs laisvas, jaukiai apsuptas žmonių, berniukas krito į aukštą, žolę ir bemat užmigo.

Džekas atsikrenkštė ir ramiai atraportavo:

– Sako, kad žvėris ateinąs iš jūros.

Juokas nutilo. Ralfas – juoda, susikūpinusi figūra lagūnos fone – nejučiomis grįžtelėjo atgal. Susirinkusieji irgi sužiuro: apmetė akimis didžiulius vandens plotus, tas putojančias bangas toluomoje, tą slėpiną neribotų galimybių mėlyne; nutilę įsiklausė į ošimą ir šnabždesį, sklindantį nuo rifų.

Staiga sušneko Moris – taip garsiai, kad visi net pašoko:

– Tėtis sakė, kad dar ne visi jūrų gyvūnai žinomi.

Vėl užvirė ginčas. Ralfas atkišo blizgantį kiaukutą, ir Moris jį klusniai paėmė. Berniukai pritilo.

– Sutinku, Džekas teisingai sako, kad galima pabūgštauti, nes, šiaip ar taip, kartais suima baimė. Jis tikriausiai teisus, tvirtindamas, kad šioje saloje yra tik šernų, tačiau jis dar tikrai nežino, tai yra visiškai tiksliai, – Moris atsikvėpė. – Mano tėtis sako, kad yra tokių sutvėrimų... kaip jie ten vadinasi... kurie gamina rašalą... aha... moliuskai, jie yra kelių šimtų jardų ilgio ir gali visą banginį praryti, – jis vėl nutilo ir linksmai nusijuokė. – Aš, žinoma, tuo netikiu. Kaip Kriuksis sako, į gyvenimą reikia moksliskai žiūrėti, bet iš kur mes galim žinoti? Bent jau tiksliai negalim...

Kažkas šūktelėjo:

– Moliuskas negalėtų iš vandens išlipti!

– Galėtų!

– Negalėtų!

Netrukus granito plokštumoje mostigavo daugybė besiginčijančių šešėlių. Sėdinčiam Ralfui susidarė įspūdis, kad visi pakvaišo. Baimė, žvėrys, jokio pritarimo, kad svarbiausia yra laužas; kai pabandai įvesti tvarką, kalba nukrypsta į šalį ir prasideda visokie nesusipratimai.

Pastebėjęs netoli savęs tamsoje boluojantį kiaukutą, ištraukė jį Moriui iš rankų ir papūtė iš visų jėgų. Berniukai išsigandę nutilo. Šalimais sėdįs Saimonas palietė ranka kiaukutą. Jis jautė, kad žūtbūt turi kalbėti, tačiau kalbėti viešai susirinkime jam buvo baisi kankynė.

– O gal, – tarė jis dvejodamas, – gal tikrai žvėris yra.

Visi pratrūko klaikiai šaukti, o Ralfas pašoko pritrenktas.

– Tu, Saimonai? Tu šituo tiki?

– Nežinau, – kalbėjo Saimonas. Smarkus širdies plakimas gniaužė jam kvapą. – Bet...

Kilo tikra audra.

– Sėsk!

– Užsičiaupk!

– Paimk kiaukutą!

– Eik kakot!

– Užsičiaupk!

Ralfas sušuko:

– Pasiklausykite jo! Jis dabar laiko kiaukutą!

– Norėjau pasakyti... kad gal tik mes patys...

– Visai kvankt!

Tas žodis netyčia išsprūdo susierzinusiam Kriuksiui. Saimonas kalbėjo toliau:

– Gal mes...

Bet užsikirto, besistengdamas nusakyti didžiausią žmonijos blogybę. Staiga jam atėjo įkvėpimas.

– Kas yra pati didžiausia bjaurybė pasaulyje?

Nesusigaudydami visi tylėjo, ir tada Džekas metė vieną grubų, bet išraiškingą žodį. Įtampa staiga atslūgo. Mažyliai, kurie buvo užsiropštė ant klibančiojo rąstigalio, vėl nubildėjo kūlvirsčia žemyn ir neėmė į galvą. Medžiokliai net spiegė iš pasitenkinimo.

Saimono pastangos nuėjo niekais, juokas jį negailestingai čaižė, tad susigūžęs jis nuspūdino į savo vietą.

Galiausiai vėl visi nutilo. kažkas prašneko be eilės:

– O gal jis norėjo pasakyti šmėkla.

Ralfas pakėlė kiaukutą ir pažvelgė į tamsą. Ten labiausiai ryškėjo balkšvas paplūdimys. Mažyliai, be abejo, arčiau pasislinko. Taip, aišku, taip ir yra – susispaudę vienas prie kito, jie buvo susispietę į krūvą aikštelės viduryje ant žolės. Vėjui dvelktelejus, sušnaro palmės, ir tas šnaresys atrodė toks garsus dabar, kai aplinkui viešpatavo tamsa ir tyla. Dviejų palmių kamienai brūžavosi vienas į kitą, klaikiai girgždėdami, o dieną niekas nebuvo to pastebėjęs.

Kriuksis paėmė iš Ralfo rankų kiaukutą. Ir prabilo pasipiktinęs:

– Aš netikiu jokiais šmėklomis, visiškai netikiu.

Džekas irgi kažko perpykęs atsistojo.

– Baisiai čia kam rūpi, kuo tu tiki, Lašinin!

– Aš laikau kiaukutą!

Staiga pasigirdo bruzdesys, ir kiaukutas sušmėsčiojo čia į vieną, čia į kitą pusę.

– Atiduok man kiaukutą, girdi!

Ralfas šoko į besigrumiančiųjų tarpą ir gavo smūgį į krūtinę. Jis išplėšė iš kažkurio kiaukutą ir atsisėdo gaudydamas kvapą.

– Pernelyg jau apie šmėklas įsišnekėjom. Galėjom ir dienos palaukti.

Kažkieno prislopintas balsas jį pertraukė:

– O gal tas žvėris kaip tik ir yra... šmėkla.

Visi sudrebėjo, lyg vėjui papūtus.

– Per daug jau visi be eilės šneka, – pasakė Ralfas. – Argi mūsų susirinkimas gali būti žmoniškas, jeigu niekas nesilaiko taisyklių?

Jis vėl nutilo. Kruopščiai apgalvotas susirinkimo planas nuėjo niekais.

– Ką čia galėčiau dar jums pasakyti? Padariau klaidą, šaukdamas susirinkimą taip vėlai. Pabalsuokim dabar dėl jų, tai yra dėl šmėklų, ir eikim į šėtras, nes visi esame pavargę. Ne, – čia tu Džekai? – palauk truputį. Aš dabar pat pasakysiu, kad netikiu jokiais šmėklomis. Ar bent man taip atrodo. Ir nepatinka apie jas galvoti. Ypač dabar, patamsyje. Betgi mes susirinkom išsiaiškinti, kaip čia viskas yra, – jis palaikė iškėlęs kiaukutą. – Taigi. Man regis, reikia išsiaiškinti, ar yra šmėklų, ar ne...

Jis susimąstė – kaip čia paklausus.

– Kam atrodo, kad gali būti šmėklų?

Stojo ilgoka tyła, nesijautė jokio subruzdimo. Tuomet Ralfas įsmeigė akis į tamsą, skaičiuodamas pakeltas rankas.

– Šit kaip, – tarė prislopintu balsu.

Pasaulis, suprantamas įstatymų pasaulis, ėmė slysti iš po kojų. Kadise dar buvo ir šis, ir tas; o dabar... netgi laivas nuplaukė.

Kažkas ištraukė jam iš rankų kiaukutą, ir pasigirdo šaižus Kriuksio balsas:

– Aš nebalsavau už jokias šmėklas!

Jis atsisuko į visus berniukus.

– Įsidėmėkite tai visi!

Buvo girdėti, kaip jis treptelėjo.

– Kas gi mes pagaliau esame? Žmonės? Ar žvėrys? O gal laukiniai? Ką apie mus pagalvos suaugusieji? Išsisklaidėme... medžiojame šernus... nežiūrim laužų... o dabar dar ir šitai!

Ūmai lyg iš žemės prieš jį išdygo šešėlis.

– Užčiaupk srėbtuvę, drimba!

Valandėlę vyko grumtynės, ir blyksintis kiaukutas švytravo čia aukštin, čia žemyn. Ralfas pašoko.

– Džekai! Džekai! Tu juk neturi kiaukuto! Tegul jis kalba.

Patamsyje prieš jį švystelėjo Džeko veidas.

– Ir tu užsičiaupk! Kas tu toks pagaliau? Sėdi sau... ir įsakinėja kitiems. O pats nei medžioti moka, nei dainuoti...

– Aš vadas. Patys išrinkote.

– Na ir kas, kad išrinkom. Žinai tik kvailus įsakymus duoti...

– Kriuksis laiko kiaukutą..

– Puiku... pataikauk tam savo Kriuksiui...

– Džekai!

– Džekai! Džekai! – piktai pamėgdžiojo jį Džekas.

– Taisykles! – sušuko Ralfas. – Tu laužai taisykles!

– Na ir kas?

Ralfas sutelkė visą savo išmintį.

– Ogi tas, kad taisyklės yra vienintelis dalykas, kurį turime!

Tačiau Džekas riktelėjo:

– Spjaut į tas taisykles! Mes stiprūs, medžiojam! Jeigu yra koks žvėris, tuojau jį nudobsim. Apsupsime iš visų pusių ir kad duosim, kad duosim, kad duosim...

Jis klaidingai suriko ir pasileido žemyn, kur baltavo smėlis. Granito plokštumoj kilo erzelis, bruzdesys, šūkalojimai ir juokas. Susirinkusieji išskido kas sau – nuo palmių iki pat pajūrio, išsibarstė visu paplūdimiu ir dingo naktį. Ralfas pajuto prie skruosto kiaukutą ir paėmė jį iš Kriuksio.

– Ką suaugusieji apie mus pasakys? – vėl aimanavo Kriuksis. – Tik pažiūrėk į juos!

Nuo pajūrio atsklido improvizuotos medžioklės, isteriško juoko ir tikro siaubo šūksniai.

– Patrimituok, Ralfai!

Kriuksis stovėjo taip arti, kad Ralfas aiškiai matė blykčiojant vienintelį jo akinių stiklą.

– Juk laužas... Negi jie šito nesupranta? Tu turi dabar būti tvirtas. Priversti taip daryti, kaip tu nori.

Ralfas prašneko svarstydamas, tarsi kartotų teoremą:

– Jeigu patrimituosiu ir jie nesugrįš, tada viskas baigta. Nieko nebeišeis su tuo laužo kūrenimu. Pasidarysim lyg žvėrys. Ir niekada iš čia neišsigelbėsime.

– O jeigu ir netrimituosi, vis tiek netrukus sužvėrėsime. Nematau, ką jie ten daro, tačiau aiškiai

girdžiu.

Išsisklaidę siluetai pajūry susiėjo į krūvą ir lyg koks juodulys sukosi ratu. Jie kažką giedojo, o mažyliai, kurie jau buvo nusivarę, dūlino sau į šalį bliaudami. Ralfas pakėlė prie lūpų kiaukutą ir vėl nuleido.

– Štai kur visa bėda, Kriuksi: ar yra šmėklų? Arba žvėrių?

– Žinoma, kad nėra.

– O kodėl?

– Todėl, kad tada nebūtų tikrų daiktų – nei gatvių, nei namų, nei televizorių – nieko.

Bešokdami ir begiedodami berniukai nutolo, ir Ralfas su Kriuksiu begirdėjo vien ritmingus šūksmus be žodžių.

– O jeigu iš tiesų nėra nieko tikro? Bent čia, šioje saloje? Tik kažkas nežinomas mus seka ir tyko?

Ralfas visas sudrebėjo ir pasitraukė arčiau Kriuksio; juodu bumbtelėjo vienas į kitą ir persigando.

– Liaukis šitaip kalbėjęs, Ralfai! Ir taip daug visokių bėdų, o aš jau tiek prisikentėjau, kad daugiau nebegaliu. Jeigu yra šmėklų...

– Aš turėčiau atsisakyti vadovavimo, paklaustyti jų.

– Neduok dieve, – Kriuksis pačiupo Ralfą už rankos. – Jeigu Džekas būtų vadas, tai jis tik medžiotų, o laužo niekas nežiūrėtų. Ir liktume čia sau iki mirties, – ir jau kone rikte suriko: – Kas ten sėdi?

– Tai aš, Saimonas.

– Kas čia iš mūsų, – tarė Ralfas. – Trys akli peliūkščiai. Aš atsisakysiu.

– Jei tu atsisakysi, – išgąstingai sušnabždėjo Kriuksis, – kas bus su manim?

– Nieko.

– Jis manęs neapkenčia. Nežinau kodėl. Jeigu tik jis galėtų padaryti, ką nori... Tau tai nebaisu, tave jis gerbia. Be to... tu jį sutvarkytum.

– O tu ką tik irgi gerai su juo susiėmei.

– Aš laikiau kiaukutą, – paprastai pasakė Kriuksis. – Turėjau teisę kalbėti.

Saimonas patamsy sujudėjo.

– Būk ir toliau vadas.

– Tu geriau patylėk, geltonsnapi. Kodėl negalėjai pasakyti, kad žvėrių nėra?

– Aš jo bijau, – kalbėjo toliau Kriuksis, – todėl ir žinau, kas jis per vienas. Jei jau ko bijai, tai ir neapkenti, bet vis negali liautis apie jį galvojęs. Bandai save apgaudinėti, kad jis tikrai geras, o kai tik vėl pamatai... visai kaip astma, iš karto užgniaužia kvapą. Žinai, ką tau pasakysiu? Jis ir tavęs nekenčia, Ralfai...

– Manęs? Kodėl manęs?

– Nežinau kodėl. Davei jam garo už laužą; be to, esi vadas, o jis ne.

– Betgi jis irgi, jis, Džekas Meridijus!

– Kai guli lovoje tiek, kiek man teko, tai daug ką apmąstai. Pradedi pažinti žmones. Imi pažinti save. Aš ir jį pažįstu. Jis tau nieko negalės padaryti; bet jeigu tu pasitrauksi, jis atsigriebs ant ko kito. Ir tas kitas būsiu aš.

– Kriuksio teisybė, Ralfai. Tu arba Džekas. Būk ir toliau vadas.

– Pasidarėm kaip palaida bala ir nieko nebesusigaudom. Namie visada būdavo kas nors vyresnis. Prašom pasakyti, pone, prašom, panele, ir visada gaudavai atsakymą. Ak, kaip norėčiau!

– Norėčiau, kad mano tetutė čia būtų.

– O aš, kad tėvas... Et, kas iš to?

– Reikia visą laiką kūrenti laužą.

Šokis pasibaigė, ir medžiokliai traukė atgal į šėtras.

– Suaugusieji viską žino, – pasakė Kriuksis. – Jie ir tamsos nebijo. Susirinktų, pagertų arbatos, pasišnekučiuotų. Ir viskas būtų gerai.

– Ir salos neuždegtų. Ir nepražiopsotų...

– Pasistatytų laivą...

Trys berniukai stovėjo patamsyje, veltui stengdamiesi atkurti suaugusiųjų gyvenimo didingumą.

– Jie nesivaldytų...

– Nei mano akinių nebūtų sudaužę...

– Nei apie žvėris nekalbėtų...

– O kad jie galėtų mums nors kokią žinutę atsiųsti! – beviltiškai sušuko Ralfas. – O, kad suaugusieji atsiųstų mums ką nors... kokį ženklą ar ką.

Kažkur tamsoje pasigirdęs plonytis riksmas nusmelkė jiems širdis, ir jie stvėrėsi vienas už kito. Paskui šis tolimas, nežemiškas riksmas pasidarė garsesnis ir virto bežodžiu burbleniu. Tai Persivalį Vemį Medisoną iš Šv. Antonijo Harkorto klebonijos, gulintį aukštoje žolėje, buvo apėmę tokie baisumai, kad net visi magiški kerai negalėjo jam padėti.

[...]

AŠTUNTAS SKYRIUS

Duoklė tamsai

Kriuksis nusiminęs pakėlė akis nuo aušroje boluojančio paplūdimio į tamsų kalną.

– Ar tu tikras? Na, visiškai tikras?

– Jau dešimt kartų sakiau, – tarė Ralfas, – kad matėme jį.

– O kaip tu manai, ar čia mums negresia pavojus?

– Iš kur, velniai griebtų, turėčiau žinoti?

Ralfas ūmai nosisuko nuo Kriuksio ir žingtelėjo kelis, žingsnius paplūdimiu. Džekas klūpojo ir smiliumi braižė smėlyje ratilus. Jie vėl išgirdo prislopintą Kriuksio balsą:

– Ar tu tikras? Visiškai?

– Užlipk pats ir pasižiūrėk, – su panieka pasakė Džekas, – bent bus ramybė.

– Ir užlipsiu.

– Tas žvėris su dantimis, – tarė Ralfas, – ir didelėm juodom akim.

Jis visas nusipurtė. Kriuksis nusiėmė akinius su vieninteliu apvaliu stiklu ir ėmė jį šluostyti.

– Tai ką dabar darysim?

Ralfas atsigręžė į granito plokštumos pusę. Tarp medžių blykčiojo kiaukutas – baltas lopinėlis juodame fone, kur tučtuojau turėjo patekėti saulė. Jis nusibraukė nuo kaktos susivėlusius plaukus.

– Nežinau.

Berniukas prisiminė, kaip jie lyg be galvos nėrė kalno šlaitu.

– Atvirai sakant, aš abejoju, kad mes nugalėtume tokį didelį sutvėrimą. Galima daug plepėti, tačiau net tigro nejveiktume. Spruktume kur kas. Net Džekas slėptųsi.

Šis vis tebežiūrėjo į smėlį.

– O mano medžiokliai?

Iš šėtrų šešėlio išslinko Saimonas. Ralfas negirdom praleido Džeko klausimą. Jis parodė į gelsvuojantį dangų virš jūros.

– Kol šviesu, mes visi narsūs. O paskui? Štai tas sutvėrimas tupi ten prie laužavietės, lyg tyčia

norėdamas, kad mes neišsigelbėtume...

Pats to nejausdamas, grąžė rankas. Jo balsas pasidarė garsesnis:

– Dabar negalim užkurti ten laužo... Viskas baigta.

Virš jūros išniro aušinis taškelis, ir beregint visas dangus nutvisko.

– O mano medžiokliai?

– Vaikėzai, apsiginklavę pagaliais.

Džekas pašoko ir visas iškaitęs nuėjo šalin.

Kriuksis užsidėjo akinius su vieninteliu stiklu ir pažvelgė į Ralfą.

– O dabar tu kaltas. Negražiai pasakei apie jo medžioklius.

– Ak, nutilk!

Jų kalbą nutraukė neįgudusiai pučiamo kiaukuto garsai. Tarsi sveikindamas tekančią saulę, Džekas vis pūtė, kol visi šėtrose sujudo ir ant granito plokštumos ėmė rinktis medžiokliai, o mažyliai verkšleno, kaip paprastai paskutiniu metu. Ralfas paklusniai atsistojo, atsistojo ir Kriuksis, ir abu nuėjo ant plokštumos.

– Šnekos, – tarė Ralfas su kartėliu, – vien šnekos, šnekos, šnekos.

Jis paėmė iš Džeko kiaukutą.

– Šis susirinkimas...

Džekas jį pertraukė:

– Aš jį sušaukiau.

– Jei nebūtum sušaukęs tu, būčiau sušaukęs aš. Tu tiktai pūtei kiaukutą.

– Argi tai nereiškia, kad...

– Ak, imkis! Kalbėk sau, kalbėk.

Ralfas įbruko Džekui į rankas kiaukutą ir atsisėdo ant kamieno.

– Sušaukiau susirinkimą, – pradėjo Džekas, – dėl daugelio priežasčių. Pirma, jau žinote, kad matėme žvėrį. Prišliaužėm prie pat jo. Buvom vos už poros žingsnių. Žvėris pakėlė galvą ir pasižiūrėjo į mus. Nežinau, ką jis gali padaryti. Netgi nežinom, koks ten žvėris...

– Jis išlenda iš jūros...

– Iš tamsos...

– Medžių...

– Nutilkit! – sušuko Džekas. – Klausykitės. Nesvarbu, iš kur tas žvėris, bet dabar jis tupi ten ir...

– Gal laukia...

– Tyko...

– Taip, tyko.

– Tyko, – pasakė Džekas. Jis prisiminė tą seną virpulį, kuris apimdavo jį miške. – Taip. Tas žvėris tyko grobio. Tiktai... patylėkit! Antras dalykas – mes jo negalėjome užmušti. Ir dar vienas – Ralfas pasakė, kad mano medžiokliai niekam tikę.

– Visai taip nesakiau!

– Aš laikau kiaukutą. Ralfas mano, kad jūs bailiai, bėgat nuo šerno ir nuo žvėries. Ir tai dar ne viskas.

Tarsi koks atodūsis nuskriejo granito plokštuma, lyg kiekvienas būtų suvokęs, kas jų laukia. Visiems nejaukiai tylint, Džekas kalbėjo toliau kiek drebančiu, tačiau ryžtingu balsu:

– Jis kaip Kriuksis. Pasako kartais visai kaip Kriuksis. Ne toks turi būti vadas.

Džekas prisispaudė prie krūtinės kiaukutą.

– Jis pats bailys.

Kiek patylėjęs, jis kalbėjo toliau:

– Kalno viršūnėje, kai mudu su Rodžeriu šliaužėme į priekį, jis pasiliko užpakaly.

– Aš taip pat šliaužiau!

– Tik vėliau.

Abu berniukai piktai įsmeigė akis vienas į kitą pro užkritisius plaukus.

– Aš irgi toliau šliaužiau, – pakartojo Ralfas, – o paskui pabėgau. Tu irgi pabėgai.

– Na, tad vadink mane bailiu.

Džekas atsigrėžė į medžioklius.

– Jis ne medžioklis. Niekada mums nebūtų mėsos parūpinęs. Net ne klasės seniūnas, ir nieko mes apie jį nežinom. Jis tik įsakinėja ir nori, kad mes jo klausytume taip be niekur nieko. Visos tos šnekos...

– Visos tos šnekos! – sušuko Ralfas. – Šnekos, šnekos! O kas jų įsigeidė? Kas sušaukė susirinkimą?

Džekas atsigrėžė, jo veidas buvo išraudęs, smakras atsikišęs. Jis tulžingai pažvelgė į Ralfą iš padilbų.

– Na gerai, – pasakė jis grėsmingai, – gerai.

Viena ranka jis laikė prispaudęs prie krūtinės kiaukutą, o kitos rankos smiliumi mosikavo ore.

– Kam atrodo, kad Ralfas netinka būti vadu?

Jis viltigai peržvelgė ratu stovinčius berniukus, kurie buvo tarsi suakmenėję. Po palmėmis įsiviešpatavo kapų tylą.

– Pakelkit rankas, – sukomandavo Džekas, – tie, kurie nenori, kad Ralfas būtų vadas.

Niekas nesutrikdė bežadės, slegiančios, gėdingos tylos. Pamažėle raudonis Džeko veide atslūgo, bet netrukus vėl skaudžiai jį nutvilkė. Jis lyžtelėjo lūpas ir kiek pakreipė galvą, kad netektų degti iš gėdos, sutikus kieno akis.

– Keli iš jūsų galvoja, kad...

Jo balsas nutrūko. Rankos su kiaukutu ėmė drebėti. Jis atsikrenkštė ir garsiai pasakė:

– Na gerai.

Džekas atsargiai padėjo kiaukutą prie kojų, ant žolės. Iš akių kampučių jam pabiro karčios ašaros.

– Daugiau nebežaidžiu. Ne.

Dauguma berniukų dabar sėdėjo nudelbę akis – vieni į žolę, kiti sau į kojas.

Džekas vėl atsikrenkštė.

– Nebebūsiu Ralfo būry...

Jis perbėgo akimis rąstgalius dešinėje, skaičiuodamas medžioklius, kadaise buvusius savo choristus.

– Išeinu vienas. Tegul sau pats šernų prisigaudo. Jeigu kas įsinorės medžioti kartu su manim, gali prisidėti.

Jis iškrypavo iš trikampės aikštelės ir patraukė žemyn, kur bolavo smėlis.

– Džekai!

Šis atsisuko ir pasižiūrėjo į Ralfą. Valandėlę jis stabtelėjo, o paskui suriko aukštu jtūžusiu balsu:

– Ne!

Jis nušoko nuo plokštumos ir ėmė bėgti paplūdiniu, nepaisydamas be paliovos plūstančių ašarų; Ralfas stovėjo ir lydėjo jį akimis, kol šis nuniro į mišką.

Kriuksis buvo pasipiktinęs.

– Aš vis sakau Ralfai, Ralfai, o tu stovi lyg...

Žiūrėdamas į Kriuksį ir jo nematydamas, Ralfas tyliai, tarsi pats sau, pasakė:

– Jis sugrįš. Kai saulė nusileis, ims ir sugrįš, – jis pažvelgė į kiaukutą Kriuksio rankoje. – Ką?

– Niekas!

Kriuksis nebebandė priekaištauti Ralfui. Jis vėl patrynė akinių, stiklą ir grįžo prie nutrauktos kalbos:

– Apsieisime ir be Džeko Meridijaus. Yra dar ir kitų saloje. Tiktai dabar, kai iš tiesų žinom, kad yra žvėris, nors man ir sunku tuo patikėti, turėsime per daug nenutolti nuo granito plokštumos – tada mažiau bus reikalingas ir Džekas su savo medžiojimu. Tad dabar mums būtina nutarti, kas ir kaip.

– Nieko iš to nebus, Kriuksi. Nieko nepadarysi.

Kurį laiką visi sėdėjo tylėdami ir nusiminę. Staiga Saimonas atsistojo ir paėmė iš Kriuksio kiaukutą; šis taip nustebo, jog ir liko bestovįs. Ralfas pakėlė akis į Saimoną.

– Saimonas? Kas gi nutiko?

Ratu perbėgo pašaipus kuždesys, ir Saimonas susigūžė.

– Pagalvojau, sakau, gal būtų galima ką nors padaryti. Ką nors, kas...

Ir vėl susirinkusiųjų žvilgsniai užkando jam žadą. Jam reikėjo pagalbos bei pritarimo, ir jis pasirinko Kriuksį. Spausdamas kiaukutą prie įdegosios krūtinės, kreipėsi į jį:

– Manau, kad turėtume kopti į kalną.

Ratas sudrebėjo iš baimės. Saimonas užsikirto ir pasisuko į Kriuksį, kuris žiūrėjo į jį, nieko nesusigaudydamas.

– Kokia prasmė kopti ten prie to žvėries, kai nei Ralfas, nei tuodu negalėjo nieko jam padaryti?

Saimonas sušnabždėjo:

– O kas mums daugiau belieka?

Savo pasakęs, Saimonas leido Kriuksiui paimti iš rankų kiaukutą. Paskui nuėjo kuo toliau nuo visų ir atsisėdo.

Kriuksis dabar kalbėjo kur kas labiau pasitikėdamas ir – kaip berniukai ne tokią kritišką valandą būtų pasakę – net su džiaugsmu.

– Jau sakiau, kad puikiausiai apsieisime be tam tikro asmens. O dabar sakau, kad turime nuspręsti, ką daryti. Ir, man regis, galėčiau pasakyti, ką Ralfas ketina pasiūlyti. Svarbiausias dalykas saloje – dūmai, o be laužo dūmų, kaip žinia, nebus.

Ralfas sujudėjo.

– Nieko iš to nebus, Kriuksi. Nebeturime laužo. Tas sutvėrimas tupi ten ant kalno... teks čia pasilikti.

Kriuksis kilstelėjo kiaukutą, lyg norėdamas suteikti didesnio svarumo savo žodžiams.

– Nebeturime laužo ant kalno viršūnės. O kas blogo, jeigu čia, apačioje, užkurtume? Būtų galima užkurti ten ant tų uolų. Netgi ant smėlio. Vis tiek būtų dūmų.

– Teisingai!

– Dūmai!

– Prie ežeriuko!

Berniukai įsiklegėjo. Tik Kriuksis galėjo taip išmintingai sugalvoti – perkelti laužą nuo kalno.

– Vadinas, užkursime laužą čia, – pasakė Ralfas. Jis apsidairė. – Galim sukurti jį tarp ežeriuko ir granito plokštumos. Žinoma...

Suraukęs kaktą jis nutilo ir dar kartą viską apgalvojo, nejučiom grauždamas ir taip nugrauztą nagą.

– Žinoma, dūmai ne taip gerai matysis, ne iš tiek toli. Tačiau artyn eiti nereikia, artyn to...

Visi palinkėjo galvomis, kad puikiai supranta. Jokių būdu tenai nesiartins.

– Tučtuojau sukrausim laužą.

Genialiausios mintys esti paprasčiausios. Turėdami aiškų tikslą, visi dirbo su užsidegimu. Džekui pasitraukus, Kriuksį apėmė toks džiaugsmas ir nevaržomos laisvės jausmas, toks pasididžiavimas savo įnašu į visuomenės labą, kad net ir jis ėmė malkas tempti. Medis, kurį jis atnešė, buvo čia pat po ranka – jis gulėjo granito plokštumoj, bet vaikai per susirinkimus ant jo nesėdėdavo; šiaip kitiems berniukams net nereikalingi daiktai, kurie čia gulėjo, buvo neliečiama šventenybė. Netrukus dvynukams toptelėjo, kad laužas arti šėtrų bus didžiulė paguoda naktį, o kai kurie mažyliai tai išgirdę

ėmė šokti ir ploti rankomis.

Malkos čia nebuvo tokios sausos, kaip kuras kalno viršuje. Dauguma rąstgalių buvo drėgni ir sutrūniję, pilni knibždančių vabzdžių; rąstgalius reikėjo atsargiai kelti nuo žemės, kad visiškai nesubyrėtų į trūnis. Be to, kad nereiktų leistis gilyn į mišką, berniukai triūsė čia pat, rinkdami bet kokias išvartas, nors ir kaip apraizgytas atvašomis. Miško bei uolyno pakraščiai – pažįstami, čia pat kiaukutas, šėtros, ir visi čia jaukiai jautėsi dieną. Niekas nenorėjo galvoti, kaip bus sutemus. Tad visi dirbo energingai ir linksmai, nors ilgainiui ta jų energija jau slėpė baimę, o linksmumas darėsi isteriškas. Plyname smėlyje prie granito plokštumos išaugo lapų, šakelių, šakų ir medgalių piramidė. Pirmą kartą saloje Kriuksis pats nusiėmė akinius su vieninteliu stiklu, atsiklaupė ir nutaikė saulės spindulį į prakurus. Netrukus lyg lubos pakibo dūmai ir iškilo geltonos liepsnos krūmas.

Mažylius, kuriems po didžiojo gaisro retai tekdavo matyti ugnį, apėmė nesuvaldomas azartas. Jie šoko ir dainavo, ir visus pagavo šventiška nuotaika.

Galiausiai Ralfas liovėsi dirbęs ir atsistojo, atgalia purvina ranka braukdamas nuo veido prakaitą.

– Reikės sumažinti laužą. Tokį bus sunku visą laiką kūrenti.

Kriuksis atsargiai atsisėdo ant smėlio ir ėmė blizginti akinių stiklą.

– Galim išbandyti. Pamėginkim užkurti mažutį laužą, o kai jis gerai įsidegs, uždėsime žalių šakų, kad būtų dūmų. Pažiūrėsime, kurie lapai geriau smilksta.

Kartu su ugnimi užgeso ir azartas. Mažyliai liovėsi dainavę ir šokę ir ėmė sklisti: vieni prie jūros, kiti prie vaismedžių, tretį į šėtras.

Ralfas klestelėjo ant smėlio.

– Reikės sudaryti naują sąrašą, kas budės prie laužo.

– Jei tik beliks kam.

Ralfas apsidairė. Tik dabar jis pamatė, kiek nedaug diškių, ir suprato, kodėl taip nespārčiai ėjo darbas.

– Kur Moris?

Kriuksis vėl ėmė šluostyti akinius.

– Gal... ne, negi jis vienas eitų į mišką?

Railas pašoko, greitai nubėgo į kitą laužo pusę ir atsistojo prie Kriuksio, laikydamas subrauktus aukštyn plaukus.

– Betgi mums būtinai reikia sąrašo! Štai tu, aš, Semerikas ir... – nežiūrėdamas į Kriuksį, jis lyg niekur nieko paklausė: – O kurgi Bilis su Rodžeriu?

Kriuksis palinko į priekį ir užmetė ant laužo pagalį.

– Man regis, nuėjo. Man regis, jie irgi nebenori su mumis žaisti.

Ralfas atsisėdo ir ėmė pirštu badyti skylutes smėlyje. Nustebo pamatęs vienoje kraują. Įdėmiai apžiūrėjęs nugrauztą nagą pastebėjo, kaip prie gyvnagio tvenkiasi kraujo lašelis.

Kriuksis toliau kalbėjo:

– Mačiau juos vogčiomis sėlinant, kai rinkau malkas. Nuėjo į aną pusę. Į tą pačią, kur ir jis.

Ralfas apžiūrėjo pirštą ir pažvelgė į viršų. Dangus, tarsi prisiderindamas prie visų didelių jų permainų, buvo kitoniškas ir toks ūkanotas, kad vietomis įkaitęs oras atrodė balkšvas. Saulės diskas buvo dulsvai sidabrinis, lyg priartėjęs ir ne toks karštas, tačiau oras tiesiog dusino.

– Juk su jais tik amžinas vargas būdavo, ar ne?

Tie žodžiai pasigirdo Ralfui prie pat ausies ir buvo kupini nerimo.

– Galim ir be jų išsiversti. Bus dar geriau, ar ne?

Ralfas tebesėdėjo. Dvynukai atvilko didžiulį rąstigalį ir triumfuodami šypsojosi. Jie įmetė rąstigalį į žarijas, kad net žiežirbos šūstelėjo į viršų.

– Kuo puikiausiai vieni patys susitvarkysim, ar ne?

Rąstigalis spėjo išdžiūti, užsidegti ir suliepsnoti, o Ralfas vis sėdėjo ant smėlio ir netarė nė žodžio. Nematė nei kaip Kriuksis nuėjo pas dvynukus ir kažką šnabždėjosi su jais, nei kaip visi trys patraukė į mišką.

– Čia tau.

Ralfas krūptelėjo ir atsitokėjo. Šalia jo stovėjo Kriuksis ir abu dvynukai su vaisių pilnais glėbiais.

– Pagalvojau, sakau, gal kartais vertėtų kokias vaišes susiruošti, – pasakė Kriuksis.

Visi trys berniukai susėdo. Jie turėjo atsinešę galybę vaisių, ir puikiausiai prinokusių. Kai Ralfas paėmė kelis ir pradėjo valgyti, berniukai nusišypsojo.

– Ačiū, – tarė jis. O paskui, maloniai nustebęs, dar pridūrė: – Ačiū!

– Kuo puikiausiai vieni išsiversim, – pasakė Kriuksis. – Tai jie lyg be galvų, ir gyva bėda su jais čia, saloje. Sukursime nediduką kaitrų laužą...

Staiga Ralfas prisiminė, kas jam visą laiką nedavė ramybės:

– Kur Saimonas?

– Nežinau.

– Ar tik nekopia į kalną, kaip tu manai?

Kriuksis prapliupo garsiai kvatotis ir pasiėmė dar vaisių.

– Visko gali būti, – Kriuksis nurijo pilną burną. – Jis kiek kuoktelėjęs.

Saimonas praėjo pro vaismedžių plotą, tačiau mažyliai taip triūsė paplūdimy apie laužą, kad nė vienas nesekė iš paskos. Jis ėjo sau tolyn pro lianas, kol galiausiai priėjo tą jų didžiulę susipynusią kerkutę ties laukyme ir įšliaužė į vidų. Čia, už lapų uždangos, saulė krito tiesiai žemyn, o vidury peteliškės šoko savo nepabaigiamą šokį. Saimonas atsiklaupė, ir jį pervėrė saulės spindulių strėlė. Aną kartą oras tarsi virpėte virpėjo nuo kaitros, tačiau dabar atrodė net baisus. Greitai iš po ilgų šiurkščių berniuko plaukų ėmė srūti prakaitas. Jis neramiai sujudėjo, tačiau nebuvo kur pasislėpti nuo saulės. Netrukus pajuto troškulį, o paskui troškulys pasidarė tiesiog nežmoniškas.

Taip ir liko besėdįs.

Toli paplūdimy prieš nedidelį berniukų būrelį stovėjo Džekas. Jis visas švytėjo iš laimės.

– Tai ką, medžiosim? – paklausė jis ir nužvelgė visus nuo galvos ligi kojų. Jie tebedėvėjo juodas sudriskusias kepuraites, o kadaise, būdavo, stovi, kukliai išsirikiavę dviem eilėm, ir jų balsai skamba kaip angelų choras.

– Medžiosim. Aš būsiu vadas.

Visi palinkėjo galvomis, ir krizės kaip nebūta.

– O dabar... dėl to žvėries.

Berniukai krūptelėjo, pasižiūrėjo į mišką.

– Šit ką jums pasakysiu. Nesuksim sau galvos dėl to žvėries, – Džekas palinkėjo. – Stengsimės pamiršti tą žvėrį.

– Teisingai!

– Žinoma!

– Užmirškim žvėrį!

Jeigu Džeką ir nustebino šitoks jų užsidegimas, tai jis to neparodė.

– Ir dar viena. Čia mes tiek neklejosim. Esame beveik pačiam salos gale.

Išsikamavę berniukai visa širdim pritarė.

– O dabar paklausykite. Vėliau gal persikelsim į pilies uolą. Bet dabar man norisi pabandyti atitraukti daugiau diškių nuo kiaukuto ir visko. Nudobsim šerną ir iškelsim puotą, – jis kiek patylėjo ir toliau jau lėčiau dėstė: – Ir dar dėl to žvėries. Dalį laimikio jam paliksim, kai nudobsim šerną. Tuomet

gal jis mums duos ramybę.

Džekas staiga atsistojo.

– Dabar eisim miškan ir medžiosim.

Jis apsisuko ir nubėgo tekinas, o netrukus ir kiti paklusniai nusekė iš paskos.

Susijaudinę jie pasklido po mišką. Bematant Džekas aptiko suknistą žemę ir prikramtytų šaknų, liudijančių, kad būta šernų, o netrukus užėjo ir šviežius pėdsakus. Džekas davė ženklą kitiems medžiokliams, kad netriukšmautų, o pats nuėjo į priekį. Jis buvo laimingas, ir drėgna miško tamsa jį gobė lyg senas mielas drabužis. Jis nušliaužė skardžiu žemyn į pajūrį, kur dunksojo uolos ir šen ten augo medžiai.

Šernai lyg išpampę riebalų maišai gulėjo, besimėgaudami medžių paunksne. Vėjo nebuvo, ir jie nenujautė artėjančio pavojaus, o bemedžiodamas Džekas išmoko vaikščioti tyliai lyg šešėlis. Jis nutykino atgal ir pasakė pasislėpusiems medžiokliams, ką daryti. Tuoj pat jie ėmė pamažėle slinkti į priekį, toje tyloje ir karšty juos pylė prakaitas. Po medžiais tingiai plekstelėjo šerno ausis. Kiek atokiau nuo kitų, kupina motinystės palaimos, gulėjo visų didžiausia šernė. Ji buvo degla, ant didelio išsipūtusio pilvo gulėjo paršiukai: vieni snaudė, kiti baksnojo snukučiais, treči žvygavo.

Už kokių penkiolikos jardų Džekas stabtelėjo ir, ištiesęs ranką, nusitaikė į šerne. Jis klausiamai atsigręžė, lyg norėdamas įsitikinti, ar visi suprato, o berniukai jam linktelėjo. Ir visų dešinės rankos sutartinai užsimojo.

– Jau!

Šernai sujudo. Į nusižiūrėtą šernę iš kokio dešimties jardų atstumo pasipylė ugnyje užgrūdintos medinės ietys. Vienas šerniukas klaičiau žviegdamas puolė su visa Rodžerio ietimi į jūrą. Šernė dusliai sukriukė ir sverdėdama pašoko su dviem ietim, įsmigusiom į rieby šoną. Medžiokliai suriko ir puolė šerniukai išlakstė, o šernė, prasiveržusi pro pirmąsias linijas, nuūžė per mišką.

– Vejamės!

Vaikai dūmė šernų taku, tačiau miškas buvo labai tamsus ir tankus, todėl Džekas keikdamas sustabdė visus ir ėmė pats naršyti tarp medžių. Kokią valandėlę jis nieko nesakė, tik taip šniokstė, kad jiems net baisu pasidarė, ir jie susižvalgė sunerimę ir sužavėti. Staiga Džekas bakstelėjo pirštu žemę:

– Štai kur...

Kiti dar nespėjo nė gerai pamatyti kraujo lašelio, o Džekas jau bėgo išsukęs į šoną, žiūrinėdamas pėdsakus, liesdamas palinkusias šakas. Ir jis vis sekė, įsitikinęs, kad neklysta, o medžiokliai neatsiliko nuo jo.

Jis sustojo prie aklos tankynės.

– Ščia.

Jie apsupo tankynę, bet šernė vėl paspruko, nors jie dar vieną ietį įvarė jai į šoną. Kyšančios ietys kliudė šernei bėgti, o užaštrinti jų galai skaudžiai dūrė. Šernė atsikorė į medį, ir ietis įlindo dar giliau – dabar jau bet kuris medžioklis galėjo lengvai ją sekti pagal šviežius kraujo lašus. Miglota ir kankinamai tvanki diena krypo vakarop; šernė bėgo priešais juos svirduliuodama, žliaugdama krauju ir apkvaitusi, o medžiokliai sekė iš paskos, patrakę nuo kraujo troškimo ir įkaitę nuo ilgo vijimosi. Dabar jie jau matė šernę ir buvo bepasivejā, bet ši pasispyrė iš paskutinių ir vėl užbėgo gerokai į priekį. Medžiokliai jau tiesiog lipo šernei ant kulnų, kai ji išliumpsėjo į laukymę, kur žydėjo margaspalvės gėlės, o tyliam kaitriam ore pleveno peteliškės.

Čia, kaitros priblokšta, šernė parkrito, o medžiokliai urmu užgriuvo ant jos. Užpulta baisių įsiveržėlių iš nežinomo pasaulio, ji paklaiko: žviegė, spardėsi. Vien prakaitas, riksmas, kraujas, išgąstis. Rodžeris bėgiojo aplink ir vis taikėsi įdurti. Užsigulęs ant pat viršaus, Džekas badė šernę peiliu. Pagaliau, radęs kur, Rodžeris įsmeigė ietį ir iš visų jėgų ėmė spausti. Ietis pamažėle lindo gilyn, ir

šernė jau, rodės, plišk nuo baisaus žviegimo.

Galiausiai Džekas pataikė šernei į gerklę, ir karšto kraujo čiurkšlė kliūstelėjo per rankas. Staiga šernė susmuko, ir medžiokliai patenkinti sudribo ant jos. Peteliškės toliau sau nerūpestingai plevėno vidury laukymės.

Medžioklės įkarštis atslūgo. Berniukai atsitraukė, Džekas atsistojo ir atkišo rankas:

– Pažiūrėkit.

Jis sukikeno ir papurtė jas, o berniukai ėmė juoktis, pamatę nuo kraujo garuojančius jo delnus.

Tuomet Džekas čiupo Morį ir ištrynė jam skruostus. Rodžeris ėmėsi traukti savo ietį, ir berniukai tik dabar pastebėjo, kur jis buvo ją įvaręs. Čia Robertas paaiškino, ir visi kaip padūkė ėmė kvatotis.

– Tiesiai į pauodegį.

– Ar girdėjot?

– Ar girdėjot, ką jis pasakė?

– Tiesiai į pauodegį!

Šį kartą du pagrindinius vaidmenis atliko Robertas su Moriu; Moris taip juokingai imitavo šernės pastangas išsisukti nuo artėjančios ieties, kad berniukams net ašaros bėgo iš juoko.

Ilgainiui ir tai atsibodo. Džekas nusitrynė kruvinas rankas į uolą ir pradėjo darinėti šernę: išskrodė, išvertė garuojančius margų žarnų gumulus ir sustūmė į krūvą, o berniukai įdėmiai jį sekė. Betriūsdamas Džekas kalbėjo:

– Mėsą nusinešim į paplūdimį. O aš sugrįšiu į granito plokštumą ir pakviesiu juos į puotą. Bus mums proga.

Prašneko Rodžeris:

– Vade...

– Aha?

– O kaip užsikursim laužą?

Džekas atsitūpė ir suraukęs kaktą pažiūrėjo į šernę.

– Ogi užpulsim juos ir pasigrobsim ugnies. Eisite keturiese: Henris, tu, Bilis ir Moris. Išsitepliosim veidus ir nueisim. Kol aš su jais kalbėsiuos, Rodžeris pačiups kokį nuodėgulį. Kiti tuo metu nunešite į vietą. Ir užkursim laužą. O paskui...

Džekas nutilo ir atsistojo, žiūrėdamas į šešėlius po medžiais. Po valandėlės prašneko tylesniu balsu:

– Vis tiek truputį mėsos paliksime...

Jis vėl atsiklaupė ir toliau darbavosi peiliu. Berniukai apspito Džeką ratu. Grįžtelėjęs jis per petį įsakė Rodžeriui:

– Paimk pagalį ir nusmailink abu galus.

Jis tuoj pat pakilo, laikydamas rankose varvančią šernės galvą.

– Kur tas pagalys?

– Štai čia.

– Įkalk vieną galą stipriai į žemę. Ach, tiesa, čia uola. Na, tad įsprausk gerai į tą plyšį. Šitaip.

Džekas pakėlė šernės galvą aukštyn ir pasisvydėjęs žnektelėjo minkštą pažandę ant nusmailinto kuolo, suvarydamas iki pat žiaunų. Paskui atsitraukė, o galva liko kaboti ant pagalio, kuriuo ėmė srovėti kraujas.

Berniukai instinktyviai taip pat atsitraukė, ir miške pasidarė kažkaip labai tylu. Jie įsiklausė, tačiau tik musės zvimbė virš išverstų žarnų.

Džekas sušnabždėjo:

– Paimkit šernę.

Moris ir Robertas pamovė skerdieną ant ieško, užsivertė ant pečių ir sustojo laukdami. Stovėdami

tylomis prie apdžiūvusių kraujo latakų, jie pasijuto lyg ką negero padarę.

Džekas garsiai pasakė:

– Galva tebūnie žvėriui. Tai duoklė.

Tą jų duoklę priėmė tyla, ir jiems pasidarė nejauku. Galva taip ir liko pamauta: pastėrusiom akim, prasišėpusi, nuo sukrešėjusio kraujo pajuodusiais dantimis. Ūmai visi šoko bėgti ir nėrė kiek įkabindami per mišką prie atviro pajūrio.

– Žinau.

Saimonas pasijuto garsiai ištaręs šį žodį. Jis greitai atsimerkė, ir vėl čia toji galva – išsišėpusi keistoje dienos šviesoje, nesvarbu jai musės nei išverstos žarnos, netgi kad pati taip nepagarbiai pamauta ant pagalio.

Saimonas nukreipė žvilgsnį kitur, apsilaižydamas sukepusias lūpas.

Duoklė žvėriui. Ko gero, žvėris gali ateiti prie jos? Galva tarytum pritarė. Bėk, – kalbėjo galva be garso, – grįžk pas kitus. Tai tik vieni juokai, nėra čia ko jaudintis. Paprasčiausiai tau truputį negera, ir viskas. Kiek suskaudo galvą, gal ką nors suvalgei. Grįžk, vaikeli, – tarė galva patyliukais.

Saimonas pakėlė akis, jusdamas, kokie sunkūs šlapi jo plaukai, ir pažvelgė į dangų. Ten aukštai nors kartelij pasirodė debesys, didžiuliai dunksantys bokštai, kylantys virš salos, pilki, gelsvi, rausvi lyg varis. Debesys užgulė salą, slėgė ją, ir vis labiau ir labiau didėjo tvanki, dusinanti kaitra. Net peteliškės išskrido iš laukymės, kur išsišėpusi dantis kėpsojo ta varvanti šlykštynė.

Saimonas nuleido galvą, stengdamasis neatsimerkti, o galiausiai prisidengė akis ranka. Šešėlių po medžiais nebebuvo, tik visur tvyrojo balkšva tyla, todėl viskas aplinkui atrodė iliuziška ir neapčiuopiama. Žarnų krūva juodavo nuo aplipusių musių, kurios zvimbė lyg pjūklas. Po valandėlės musės apniko Saimoną. Prisirijusios jos nutūpė ant berniuko ir, malšindamos troškulį, siurbė srūvantį jo prakaitą. Kuteno šnerves, ropinėjo, šokinėdamos viena per kitą ant šlaunų. Jų buvo visa aibė juodų, žalsvų; o prieš Saimoną, pamautas ant pagalio, išsišėpus dantis kabėjo Musių Valdovas. Galiausiai Saimonas neišlaikė ir pažvelgė; pamatė baltus dantis, pastėrusias akis, kraują – ir tas suvokimas kažko neišvengiama, einančio iš amžių glūdumos, tartum prikaustė jo žvilgsnį. Dešinysis Saimono smilkinys ėmė smarkiai tvinkseti.

Ralfas su Kriukiu gulėjo smėlyje ir, žiūrėdami į laužą, tingiai svaidė akmenukus į patį jo vidurį.

– Ta šaka jau visai sudegė.

– Kur Semerikas?

– Reikia pasiieškoti malkų. Visai pasibaigė žalios šakos.

Ralfas atsiduso ir atsistojo. Granito plokštumoj po palmėmis visai nebuvo šešėlių, vien tik keista šviesa sklido iš visų pusių. Viršuje tarp susigrūdusių debesų lyg patranka sugriaudėjo perkūnas.

– Matyt, pils kaip iš kibiro.

– O kaip bus su laužu?

Ralfas pasileido pustekinis į mišką, grįžo su didžiuliu glėbiu žalių šakų ir švystelėjo jas ant laužo. Šakos ėmė spragsėti, lapai susiraitė, ir pasklido geltoni dūmai.

Kriukis susimąstęs braižė pirštais kažkokius raštus smėlyje.

– Bėda, kad neturim, kas visą laiką kurstyty laužą. Semerikas tai juk viena pamaina. Juodu juk viską drauge daro...

– Taigi.

– Bet kur čia teisybė? Juk jie turėtų atbildėti dvi pamainas. Ar tau taip neatrodo?

Ralfas tik pagalvojęs suprato. Jam buvo pikta, kad nesugeba guviai protauti kaip suaugęs, ir jis vėl atsiduso. Sala kaskart darėsi vis atgrasesnė.

Kriukis žiūrėjo į laužą.

- Tuoju vėl reikės žalių šakų.
- Ralfas apsvirtė ant nugaros.
- Kriuksi, ką mes darysim?
- Tiesiog turėsime kaip nors be jų verstis.
- Betgi... laužas.

Suraukęs kaktą Ralfas žiūrėjo į juodų ir baltų pelenų krūvą, kur ruseno baigią smilkinti nuodėguliai. Jis stengėsi surikiuoti mintis.

- Man baugu.

Kriuksis pasižiūrėjo į viršų, ir Ralfas postringavo toliau:

– Ne žvėries. Žinoma, žvėries taip pat baugu. Tačiau niekas nesupranta, kas yra laužas. Jis mums taip pat svarbu, kaip virvė, numesta skęstančiam. Arba jeigu gydytojas pasakytų: išgerk vaistus, o jeigu neišgersi, mirsi... Ir gertum žmogus, argi ne?

- Žinoma, gertum.

– Negi jie nemato? Negi jie nesupranta? Kad be dūmų signalo čia mirsime? Tik pažiūrėk!

Virš laužo verpetavo karšto oro srovė, tačiau dūmų – nė žymės.

– Negalim vieno laužo dorai prižiūrėti. O jiems tik nuspjauti j viską. Bet svarbiausia... – jis įdėmiai pažvelgė į prakaitu apsipylusį Kriuksio veidą. – ...svarbiausia... kad ir aš pats kartais imu nebesijaudinti. O jeigu taip imčiau ir pasidaryčiau kaip kiti – spjaučiau j viską. Kas tada būtų su mumis?

Didžiai sunerimęs, Kriuksis nusiėmė akinius.

- Nežinau, Ralfai. Mes tiesiog turime išverti, ir tiek. Taip darytų suaugusieji.

Jau kartą atvėręs širdį, Ralfas kalbėjo toliau:

- Kriuksi, kas atsitiko?

Kriuksis pažiūrėjo nustebeš.

- Ar turi omeny tą?..

- Ne, ne tai... tik tai... kas čia kaltas, kad viskas taip irsta?

Kriuksis galvojo, iš lėto valydamas akinius. Supratęs, kokių artimų bičiuliu jį laiko Ralfas, kad tiek daug patiki, jis net nuraudo iš pasididžiavimo.

- Nežinau, Ralfai. Man atrodo, kad tai jis.

- Džekas?

- Džekas.

Šis vardas jau darėsi nebeminėtinas.

Ralfas rimtai palingavo galvą.

- Taip, – tarė jis, – tikriausiai taip ir yra.

Mišką šalia jų perskrodė baisus rėksmas. Lyg velniai, išsiteplioję veidus baltai, raudonai ir žaliai, iš tankmės, taip klaidingai rėkdami, išsoko kažkokie sutvėrimai; mažyliai net spiegdami spruko į šalis. Akies kampučiu Ralfas pamatė, kad Kriuksis taip pat bėga. Dvi baidyklės pripuolė prie laužo, ir Ralfas jau pasiruošė gintis, bet jos tik pagriebė nuodėgulus ir vėl nubildėjo paplūdimiu. Kitos trys stovėjo ramiai, sekdamos Ralfą; ir jis pažino, kad aukščiausias iš jų, visiškai nuogas, tikrai išsidažęs ir su diržu,

- Džekas.

Ralfas atgavo žadą. ir prašneko:

- Na?

Džekas, tarsi jo neišgirdęs, pakėlė ietį ir sušuko:

– Klausykitės visi. Aš ir mano medžiokliai gyvename paplūdimy prie plokščios uolos. Medžiojam, puotaujame ir linksminamės. Jei norite prisidėti prie mūsų genties, ateikit apsilankyti. Pažiūrėsime, gal

leisiu prisidėti, o gal ir ne.

Džekas stabtelėjo ir apsidairė. Po dažų kauke jis nejautė nei gėdos, nei drovumo, tad drąsiai žiūrėjo į visus iš eilės. Ralfas klūpojo prie išblėsusio laužo kaip sprinteris prie starto; suodinas jo veidas buvo pusiau užkrięs plaukais. Semerikas žvilgčiojo sutartinai iš už palmės miško pakrašty. Prie ežeriuko kažkuris mažylis visas įraudęs bliovė išsižiojęs, o Kriuksis stovėjo ant granito plokštumos, rankom spausdamas prie savęs kiaukutą.

– Šįvakar ruošiam puotą. Nudobėm šerną ir turim mėsos. Galit ateiti ir pavalgyti su mumis, jeigu norit.

Virš galvų, debesų properšose, vėl suriaumojo perkūnas. Džekas ir tuodu bevardžiai laukiniai krūptelėjo, pažvelgė aukštyn, tačiau greit susitvardė. Mažylis vis tebebliovė. Džekas kažko lūkuriavo. Jis įsakmiai sušnabždėjo savo bendrams:

– Nagi, sakykit!

Abu laukiniai kažką murmtelėjo. Džekas griežtai pakartojo:

– Sakykit!

Abu laukiniai susižvalgė, pakėlė ietis ir sutartinai išpoškino:

– Vadas tarė savo žodį.

Tuomet visi trys apsisuko ir pustekiniai nubėgo.

Ralfas ūmai pakilo, žiūrėdamas ten, kur nuniro laukiniai. Baikščiai šnabždėdamiesi, priėjo dvynukai.

– Aš pamaniau, kad tai...

– ...o aš taip...

– ...išsigandau.

Kriuksis stovėjo ant granito plokštumos ir vis tebelaikė kiaukutą.

– Tai buvo Džekas, Moris ir Robertas, – tarė Ralfas. – Nieko sau linksminasi!

– Aš maniau, kad man užeis astmos priepuolis.

– Papūsk tai savo astmai.

– Kai tik pamačiau Džeką, tuoj pagalvojau, kad kiaukuto atėjo. Pats nežinau kodėl.

Berniukai pažvelgė į baltą kiaukutą su meile ir pagarba. Kriuksis padavė jį Ralfui, ir mažyliai, pamatę tą pažįstamą simbolį, palengva ėmė artintis.

– Ne šičia.

Ralfas pasuko prie granito plokštumos, jausdamas, kad reikia iškilmingumo. Jis ėjo priešaky, glausdamas rankose baltą kiaukutą, paskui jį labai rimtai nusiteikęs Kriuksis, dvynukai, o už jų mažyliai ir kiti.

– Sėskite visi. Jie užpuolė mus, norėdami ugnies pasigrobt. Linksminasi sau. Tačiau...

Ralfas staiga nutilo, užmiršęs, ką norėjo pasakyti. Jam tarsi kokia uždanga užkrito ant akių.

– Tačiau tai...

Visi žiūrėjo į jį rimtai, jie dar tikėjo, kad Ralfas viską gali. Ralfas nusibraukė tuos prakeiktus plaukus nuo akių ir pažvelgė į Kriuksį.

– Tačiau tas... ak... nagi laužas! Žinoma, laužas!

Jis susijuokė, bet tuoj nutilo ir toliau jau sklandžiai kalbėjo:

– Laužas – pats svarbiausias dalykas. Be laužo niekaip neišsigelbėsime. Man taip pat norėtusi išsidažyti veidą ir žaisti laukinį. Betgi mes turim visą laiką kūrėti laužą. Laužas – pats svarbiausias dalykas saloje, nes, nes...

Jis vėl užsikirto, tik šį kartą tyla buvo kupina abejonių ir nusistebėjimo.

Kriuksis lyg paskatindamas sušnabždėjo:

– Išsigelbėjimas.

– Na, taip. Be laužo nė kalbos negali būti apie išsigelbėjimą. Mes privalom neatsitraukti nuo laužo, vis kurstyti jį, kad būtų dūmų.

Ralfas nutilo, tylėjo ir kiti. Po tiek puikių kalbų, pasakytų toje pačioje vietoje, Ralfo žodžiai nuskambėjo kažkaip blankiai netgi mažyliams.

Galiausiai Bilis ištiesė rankas prie kiaukuto.

– Dabar, kai nebegalime viršūnėje kūrenti laužo – nes viršūnėje negalima – reikia, kad mūsų daugiau tą laužą prižiūrėtų. Tad nueikime pas juos į puotą ir pasakykim, kad mums vieniems per sunku. O medžioklė ir visa kita – na, tas žaidimas laukiniais – tikriausiai labai smagu.

Semerikas paėmė kiaukutą.

– Tikrai smagu, kaip Bilis sako... o kadangi mus pakvietė...

– ...į puotą...

– ...prie mėsos...

– ...tokios čirškančios...

– ...mielai suvalgyčiau gabalą mėsos...

Ralfas pakėlė ranką.

– O kodėl mums patiems mėsos nepasirūpinus?

Dvynukai tik susižvalgė. Bilis atsakė:

– Mes nenorim eiti į džiungles.

Ralfas susiraukė.

– O jis... žinot kas... tai eina.

– Bepiga – jis medžioklis. Jie visi medžiokliai. Tai visai kas kita.

Valandėlę nė vienas nepratarė nė žodžio, paskui Kriuksis sumurmėjo į smėlį:

– Mėsos...

Mažyliai sėdėjo, ir jiems net seilė bėgo, apie mėsą galvojant. Virš galvų vėl sudrioksėjo patrankos, ir staigus karšto vėjo gūsis sučeženo sausų palmių lapus.

– Tu mažas kvailėlis, – kalbėjo Musių Valdovas, – tiesiog neprotingas sutvėrimėlis.

Saimonas pajudino sutinusį liežuvį, bet nieko nepasakė.

– Nesutinki su manim? – paklausė Musių Valdovas. – Argi tu ne mažas kvailėlis?

Saimonas atsakė tuo pat nebyliu balsu.

– Todėl, – tęsė Musių Valdovas, – geriau bėk žaisti su kitais. Jie galvoja, kad tu kuoktelėjęs. O tu juk nenori, kad Ralfas galvotų, jog tu kuoktelėjęs? Tau labai patinka Ralfas, ar ne? Ir Kriuksis, ir Džekas?

Saimono galva buvo truputį užversta aukštyn. Jis negalėjo atitraukti akių, ir Musių Valdovas tarsi kabojosi prieš jį pakabintas.

– Ką čia veiki vienui vienas? Ar nebijai manęs?

Saimonas sudrebėjo.

– Niekas čia tau negali padėti. Tiktai aš. O aš Žvėris.

Saimonas vargais negalais pajudino lūpas, išsiveržė vos girdimi žodžiai:

– Šerno galva ant pagalio, ir tiek.

– Pamanyk tik, įsivaizduoja, kad Žvėris yra tik tai, ką galima patykojus nudobti! – kalbėjo galva. Kokią valandėlę ar daugiau miškas ir visos kitos pusiau pažįstamos vietos aidėjo nuo kraupaus juoko.

– Bet juk žinėjai, tiesa, kad esu jūsų dalelė? Artima, artima, artima! Kad per mane jums viskas griūva? Kad per mane viskas yra taip, kaip yra?

Vėl nuskardėjo juokas.

– Na, užteks, – tarė Musių Valdovas. – Grįžk pas kitus, ir mes viską pamiršim.

Saimono galva sutabalavo. Akys buvo pusiau primerktos, lyg mėgdžiodant tą pamautą ant pagalio

šlykštynę. Jis žinojo, kad jam vėl užaina... Musių Valdovas ėmė pūstis lyg balionas.

– Tai juokinga. Tu juk puikiai žinai, kad mane vėl sutiksi tenai, apačioje, – tad nė nebandyk pasprukti!

Saimono kūnas išsilenkė lanku ir pastiro. Musių Valdovas prašneko mokyklos direktoriaus balsu:

– To jau nepakęsiu. Vargšas neišmanėli, negi tu galvoji, kad už mane daugiau supranti?

Stojo tyla.

– Įspėju tave. Kad neišvestum manęs iš kantrybės. Aišku? Mums čia tavęs nereikia. Supranti? Mes čia pasilinksminsime saloj. Supranti? Pasilinksminsime šioje saloje! Taigi nesistenk nieko pakeisti, mano vargšas neišmanėli, mes vis tiek...

Saimonas pasijuto bežiūris į didžiulius nasrus. Priešais jį juodavo kiaurymė – ji vis didėjo ir didėjo.

– Vis tiek, – kalbėjo toliau Musių Valdovas, – tave sudorosim. Aišku? Džekas ir Rodžeris, ir Moris, ir Robertas, ir Bilis, ir Kriuksis, ir Ralfas. Sudorosim. Aišku?

Saimonas atsidūrė tuose nasruose. Jis parkrito ir neteko sąmonės.

Už miško tvykstelėjo akinanti šviesa, ir vėl smarkiai sugriaudėjo; vienas mažylis gailiai pravirko. Garsiai teškėdami ėmė kristi stambūs lietaus lašai.

– Bus audra, – pasakė Ralfas, – ir užpliaups taip, kaip čia nusileidus. Katras dabar gudročius? Kurgi jūs šėtros? Ką dabar darysite?

Medžiokliai nerimastingai dirščiojo į dangų, krūpčiodami nuo kiekvieno lietaus lašo. Nerimo banga išjudino berniukus, ir jie tupinėjo aplink be tikslo. Žaibai švysčiojo vis labiau, perkūno trenksmai tolydžio darėsi vis baisesni. Mažyliai ėmė rėkdami puldinėti į visus šonus.

Džekas liuoktelėjo ant smėlio.

– Šokime savo šokį! Eikškit! Šokim!

Klupdamas jis išbėgo per klampų smėlį ant uolienos anapus laužo. Viską gaubė kraupi tamsa, ir tik žaibas kartais ją nušviesdavo. Berniukai nusekė Džeką, aikčiodami ir šūkalodami. Rodžeris apsimetė šernu ir kriuksėdamas puolė ant Džeko, šis atšoko į šalį. Medžiokliai pasičiupo ietis, virėjai iešmus, o kiti nuodėgulus. Pamažėle ratas įsisuko, suskambėjo giesmė. Rodžeris vidury rato mėgdžiojo pergąsdintą šerną, o mažiai bėgiojo ir šokinėjo anapus rato. Kriuksis su Ralfu panorė pasislėpti nuo grūmojančio dangaus, todėl prisišliejo prie šio kad ir paklaikusio, bet vis šiokios tokios drąsos teikiančio būrio. Jie džiaugėsi, galėdami prisiliesti prie tos įrudusių nugarų užtvaros, kuri apsupo siaubą ir taip jį pažabojo.

– *Nudobk žvėrį! Perpjauk gerklę! Liek jo kraują!*

Judesiai pasidarė harmoningi, o giesmė ėmė plaukti ritmingai lyg pulso dūžiai, nebeliko nervingo trūkčiojimo. Rodžeris liovėsi mėgdžiojęs šerną ir tapo medžiokliu, tad rato vidurys liko tuščias. Keli mažiai sustojo į atskirą ratelį, ir abu rateliai vis sukosi ir sukosi, lyg vien tas sukimasis galėtų apsaugoti nuo pavojaus. Atrodė, tarsi tvinkčioja ir pulsuoja vienas didžiulis organizmas.

Tamsų dangų perskrodė melsvai baltas zigzagas. Tučtuojau, lyg milžiniško botago pliaukštelėjimas, sudrioksėjo perkūnas. Siaubo apimti, vaikai dar garsiau traukė:

– *Nudobk žvėrį! Perpjauk gerklę! Liek jo kraują!*

Tą siaubą lydėjo kitas troškimas – didžiulis, nenumaldomas, aklas.

– *Nudobk žvėrį! Perpjauk gerklę! Liek jo kraują!*

Vėl per dangų nurینگavo melsvai baltas siūlas, ir net siera pakvipo, kai trenkė perkūnas. Mažyliai suspigo ir paknopstom atkūrė nuo miško pakraščio, o vienas persigandęs pralaužė dičkių ratą.

– Tai jis! Jis!

Ratas prasiskyrė it pasaga. Iš miško kažkas slinko prie jų. Jis artinosi paslaptinai, nedrąsiai. Šaižus

riksmas, kilęs pamačius žvėrį, nusmelkė lyg skausmas. Žvėris klupdamas įvirto į tą pasagą.

– *Nudobk žvėrį! Perpjauk gerklę! Liek jo kraują!*

Melsvai balti zigzagai be paliovos raizė dangų, perkūnas baisingai trunkėsi. Saimonas šūkčiojo kažką apie negyvą žmogų kalno viršūnėje.

– *Nudobk žvėrį! Perpjauk gerklę! Liek jo kraują!*

Pasipylė lazdos, ir naujo rato žiomenyse pasigirdo dantų griekšėjimas, spieгимas. Žvėris klūpojo pačiame viduryje, užsidengęs akis rankom. Jis šūkčiojo kažką pragariškame triukšme apie negyvėlį kalno viršūnėje. Paskui šoko į priekį, pralaužė ratą ir stačiu uolos skardžiu nuriedėjo į smėlį prie vandens. Būrys siūbtelėjo iš paskos, pasipylė per uolas žemyn, šoko ant žvėries, spieгė, mušė, kando, draskė. Viskas vyko be žodžių, be kitokių judesių, dirbo tik dantys ir nagai.

Tuomet prakiuro debesys, ir kaip iš krioklio pasipylė lietus. Vanduo kliokte kliokė nuo kalno viršūnės, plėšė medžių lapus ir šakas, lyg šaltas dušas liejosi ant trūkčiojančios krūvos smėlyje. Netrukus krūva iširo, ir visi nusvyrinėjo į šalis. Tik žvėris gulėjo nejudėdamas už kelių žingsnių nuo jūros kranto. Net per tokį lietų jie matė, koks tas žvėris mažytis; jo kraujas jau sunkėsi į smėlį.

Nuo pakilusio smarkaus vėjo lietus ėmė pilti įstrižai, ir vanduo kaskadomis kliokė žemyn per medžius. Kalno viršuje parašiuotas išsipūtė ir pajudėjo; žmogysta kiek pasliuogė, pasikėlė ant kojų, apsisuko ir nusklendė per beribę drėgno oro erdvę, žirgliodama negrabiomis kojomis per aukštų medžių viršūnes; vis krisdama ir krisdama žemyn, ji leidosi link paplūdimio, ir berniukai spiegdami pasklido tamsoje. Parašiuotas nutempė žmogystą tolyn, šiaušdamas lagūnos vandenį, dunkstelėjo ją į rifus ir galiausiai įnešė į atvirą jūrą.

Apie vidurnaktį lietus liovėsi, debesys išsisklaidė, o danguje vėl sužibo nepaprasti žvaigždžių žibintai. Po to nurimo ir vėjas, visur buvo tylu, girdėjosi tik, kaip vanduo čiurlena iš uolų plyšių, lašnoja nuo lapo ant lapo į rusvą salos žemę. Oras buvo vėsus, drėgnas ir skaidrus; netrukus net vandens čiurlenimas nutilo. Žvėris gulėjo susirietęs balkšvame paplūdimio smėlyje, o dėmė aplinkui vis plito.

Lagūnos pakraštys suspindo, ir šis spinduliuojantis ruožas slinko priekin kartu su plūstančia potvynio banga. Skaidriame vandenyje atsišvietė giedras dangus ir skaidtūs kampuoti žvaigždynai. Ties smėlio kauburėliu ar akmenuku ši spindinčioji linija išsigaubia, apibėga aplinkui, o paskui staiga užlieja ir vėl slenka sau tolyn.

Pakrantės sekumose šioji skaidri banga atrodė pilna keistų lyg mėnulio spinduliai būtybių žaižaruojančiomis akimis. Didesni akmenukai išliko neužlieti ir tviskėjo lyg perlai. Potvynio vanduo tolydžio plūdo per lietaus lašų išbadytą smėlį ir viską klojo lygiu sidabru. Šit jis palytėjo pirmąsias kraujo dėmes prie suniokoto kūnelio, ir tos mėnulio spindulių būtybės mirguliuodamos susispietė aplinkui. Vanduo plito tolyn ir blizgučiais padabino šiurkščius Saimono plaukus. Skruosto linija nusidažė sidabru, o peties įlinkis atrodė lyg iš marmuro išskobtas. Tos keistosios, ūkais apsigaubusios būtybės žaižaruojančiomis akimis be perstojo knibždėjo apie jo galvą. Kūnas kiek kilstelėjo nuo smėlio, ir iš burnos išsiveržė oras. Paskui kūnas tylutėliai pasivertė vandenyje ant šono.

Kažkur užtemusiam pasaulio pakrašty galynėjosi saulė ir mėnulis ir, žemei sukantis apie savo ašį, traukė vandenį į vieną pusę. Didžioji potvynio banga vis kilo ir vis labiau sėmė salą. Gaubiamas tų smalsių, blyksinčių būtybių apkraštėlio, pats visas sidabrinis po amžinai mirksinčiomis žvaigždėmis, Saimono kūnelis nuplaukė į atvirą jūrą.

Svirdučiuodamas Ralfas atsistojo, laukdamas naujų baisybių, ir, žvilgtelėjęs aukštyn, išvydo didžiulę kepurę su snapeliu. Tai aukšta balta kepurė su karūna, inkaru ir auksinių lapų vainiku viršum žalzganų snapelio atšvaitų. Jis pamatė baltą medžiagą, antpečius, revolverį, paausuoatą sagų eilę per

uniformos priekį.

Ant smėlio stovėjo jūrų laivyno karininkas ir žvelgė į Ralfą su nuostaba ir nepasitikėjimu. Paplūdimy, už jo, įsirėžęs nosim į smėlį, laikomas dviejų jūreivių, stovėjo kateris. Jo vairagaly buvo dar vienas jūreivis su povandeniniu kulkosvaidžiu.

Laukinių uldavimas ėmė kriksti ir visai nutilo.

Karininkas abejodamas pažiūrėjo į Ralfą, paskui atitraukė ranką nuo revolverio.

– Sveikas!

Kiek susigėdęs, drovėdamasis nevalyvos savo išvaizdos, Ralfas nedrąsiai atsakė:

– Sveiki.

Karininkas palinksėjo galva, tarsi gavęs atsaką į klausimą.

– Ar čia yra vyresnių... suaugusiųjų?

Ralfas tik galvą papurtė. Paskui truputėlį pasigrėžė į šoną. Pusratis berniūkščių, dryžiais išsidažiusių spalvotu moliu, su aštriais pagaikščiais rankose be garso stovėjo paplūdimy.

– Nieko sau žaidimai, – tarė karininkas.

Ugnis pasiekė kokoso palmes pajūry ir šniokšdama jas prarijo. Vienas liepsnos liežuvis liuoktelėjo lyg akrobatas prie palmių, augančių ant granito plokštumos, ir ėmė laižyti jų viršūnes. Dangus buvo juodas.

Karininkas linksmi šyptelėjo Ralfui.

– Pamatėm jūsų dūmus. Ką jūs čia darėte? Kariavote ar ką?

Ralfas palinksėjo. Karininkas atidžiau nužvelgė priešais stovinčią pamėklėlę. Vaikiščių reikia išmaudyti, apkirpti, nuvalyti nosį ir gerai ištepti visokiais tepalais.

– Tikiuos, užmuštų nėra? Ar yra negyvų?

– Tik tai du. Bet jų nebėra.

Karininkas pasilenkė ir atidžiai pažvelgė į Ralfą.

– Du? Užmušti?

Ralfas vėl palinksėjo galva. Už jo visa sala virpėjo nuo liepsnų. Karininkas mokėjo suprasti, kada žmonės sako tiesą. Jis tyliai sušvilpė.

Pradėjo rinktis kiti berniukai, vieni dar visai mažyliai, įrudę, išpampusiais laukinukų pilvais. Vienas iš jų priėjo prie karininko ir atkrugino galvutę.

– Aš esu, esu...

Tačiau tuo ir pasibaigė. Veltui Persivalis Vemis Medisonas suko galvą, stengdamasis prisiminti užburtus žodžius, kurie jam visai išgaravo. Karininkas vėl atsigrėžė į Ralfą.

– Mes paimsime jus. Kiek čia jūsų yra?

Ralfas papurtė galvą. Karininkas pažvelgė pro Ralfą į išsitepliojusią berniukų būrį.

– Kas čia vyriausias?

– Aš, – garsiai pasakė Ralfas.

Vienas berniukas su juodos kepurės likučiais ant rusvų plaukų ir su akinių likučiais ant juostos žengtelėjo į priekį, bet apsigalvojo ir nieko nebespasakė.

– Pamatėme jūsų dūmus. Tai išties nežinote, kiek čia jūsų?

– Ne, pone.

– Manyčiau, – tarė karininkas, vaizduodamasis laukiančių kvotą, – manyčiau, kad britų berniukai – o jūs visi britai, ar ne? – galėtų kur kas garbingiau pasirodyti... turiu omenyje...

– Iš pradžių taip ir buvo, – pasakė Ralfas, – kol prasidėjo.

Jis nutilo.

– Iš pradžių buvom visi kartu...

Karininkas supratingai palingavo galvą.

– Aišku. Viskas kuo gražiausia. Koralų sala.

Ralfas žiūrėjo į jį tylėdamas. Akimirką jis prisiminė tą neregėtai nuostabų žavesį, kuris kadaise gaubė paplūdimius. Tačiau dabar sala apsvilusi lyg nuodėgulys... Saimonas miręs, o Džekas... Ralfui pabiro ašaros, ir jis ėmė kūkčioti. Pirmą kartą saloje jis nebesistengė susitvardyti ir raudėjo, mėšlungiškai krūpčiodamas, o skausmas tarsi draskė visą jo kūną. Toji rauda sklido pro juodus dūmus, gaubiančius gaisro nuniokotą salą; susigraudinę kiti berniūkščiai taip pat ėmė verkti ir kūkčioti. O jų viduryje visas purvinas, susivėlusiais plaukais, bėgančia nosim rypavo Ralfas, įskaudintas žmogaus širdies žiaurumo, apraudodamas tyrą vaikystę ir bedugnėn nukritusį ištikimą ir protingą draugą, pramintą Kriuksiu.

Stovėdamas tarp sriūbaujančių vaikų, karininkas susijaudino ir sumišo. Paskui nususuko – tegu vaikai aprims, ir laukė, ramiai sau žvelgdamas į dailų kreiserį tolumoje.

William Golding, *Musių valdovas*, romanas, iš anglų kalbos vertė Aleksandra Dantaitė, Vilnius: Vaga, 2010, p. 7–18, 29–39, 40–44, 49–60, 87–97, 102–122, 162–189, 198–202, 261–263.